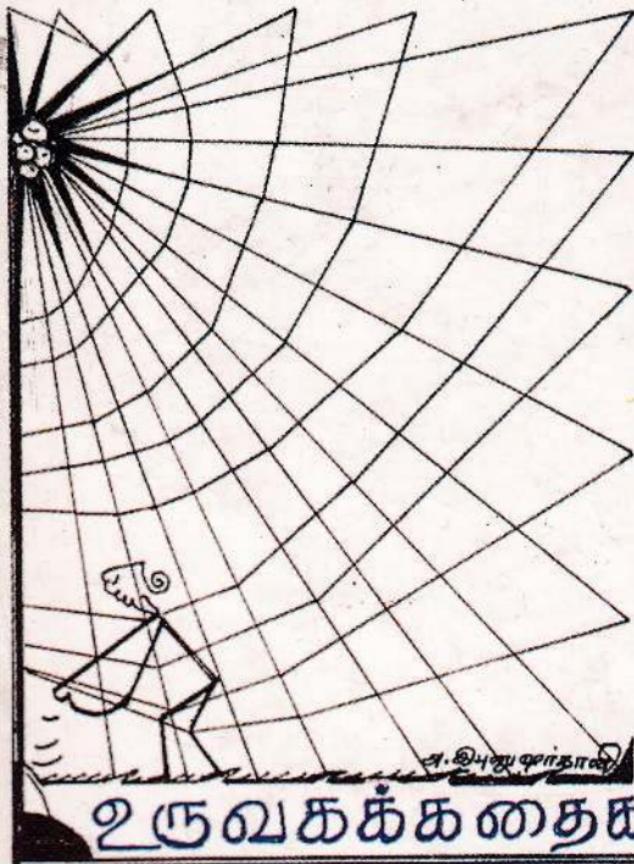

எம். ஜ. எம். முஸ்மில்

Ket

பு
து
வ
ன்

குவதக்கதைகள்

தமிழ்மன்றம்

விரதிபலன்

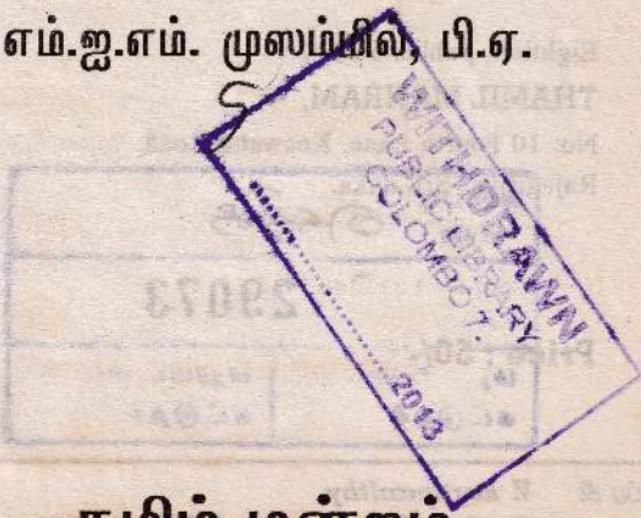
(உருவகக் கதைகள்)

A.D. JUNIASSUM M.L.M. 19

10 pages

C. M. C.
PUBLIC LIBRARY

எம்.ஐ.எம். முஸம்பில, பி.ஏ.

தமிழ் மன்றம்

கல்வின்னன்

Pirathipalan

Reward - fables

by M.I.M. MUZZAMMIL, B.A.

author of :

THIYAKAM - (fables)

PIRAARTHANAI - (short stories)

ORU NECLASUM AAN KULANTHAJUM - (short stories)

All rights reserved

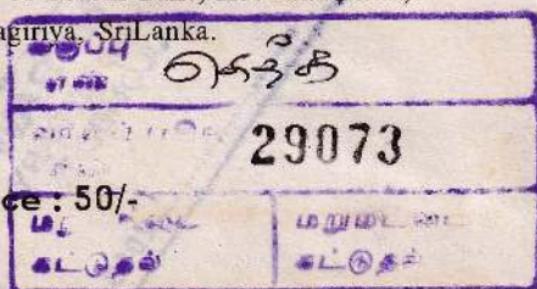
First published in March, 1998.

Eightieth publication of:

THAMIL MANRAM,

No: 10 Fourth Lane, Koswatta Road,

Rajagiriya, SriLanka.

அமைப்பு & V. karunanithy

உச்சாக்கம் : Parkar Computers & Publications

293, Royapettah High Road,

Chennai - 600 014. ☎ 8266637

32/50

1995.07.18ம் திகதி காலஞ்சிசன்ற
என் மூன்புத் தந்தை
மார்ஹூம் ஏ.எல்.எம். இப்ராஹிம்
(இய்வுபெற்ற அதிபர்)

அவர்களின் நினைவுகளுக்கு
இந்நூல் சமர்ப்பணம்

Digitized by Noolaham Foundation

noolaham.org | aavanaham.org

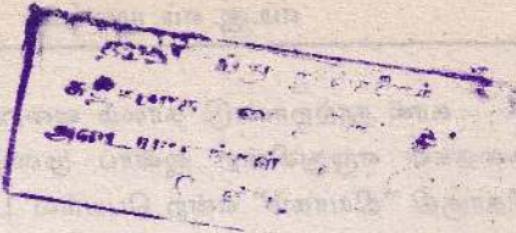
Digitized by Noolaham Foundation

noolaham.org | aavanaham.org

Digitized by Noolaham Foundation

noolaham.org | aavanaham.org

வெளியீட்டுரை

அநேகமாக அபிவிருத்தி கண்டுள்ள எல்லா மொழி களிலும் இன்று சிறுக்கைத், நாவல் என்பன பிரசுரமாகி யுள்ளன. தமிழ் மொழியில், ஒரு நூற்றாண்டுக் காலமாக இவ்வுடகங்கள் கையாளப்பட்டு வந்து, இன்று நல்ல வளர்ச்சி கண்டுள்ளன.

ஆனால், உருவகக் கதைகள் தமிழில் சமீப காலத் தில்தான் தோன்றின. அப்படியிருந்தும், ஒரு சில குறிப் பிட்டுக் கூறக் கூடிய இலக்கிய ஆர்வலரின் ஊக்கத் தினால், உருவகக் கதையும் இப்பொழுது நல்ல வளர்ச்சி கண்டுள்ளது.

உருவகக் கதைகள் எழுதுவதில் பெரிதும் ஊக்கம் காட்டி வருகின்ற, உள்ளூர் இறைவரித் திணைக்களத் தின் உயர் அதிகாரியான எம். ஐ. எம். முஸம்மில் அவர்கள், தன் கதைகளுக்குத்தெரிந்தெடுத்திருக்கும் பாத்திரங்களில் உயிர்த்துடிப்புக் காணப்படுகிறது.

படிப்பவர் மனதில், நல்ல படிப்பினைகள் ஊன்றிப் பதியக் கூடிய விதத்தில் துவர் இக்கதைகளை எழுதி யுள்ளார். நிறையவும் துவதானம் உள்ள ஒருவர்தான், இப்படியான உருவகக் கதைகளை எழுத முடியும்.

கால் நூற்றாண்டு காலம் வரையில், உருவகக் கதைகள் எழுதுகின்ற ஜனாப் முஸம்மிலின் முதற் தொகுதி “தியாகம்” என்ற பெயரில் 1979ம் ஆண்டு பிரசரமானது.

அவரின் இரண்டாவது தொகுதியைத் தமிழ் மன்றம் பிரசரிக்க வேண்டும் என்று நாம் விரும்பிய தால், அதற்கான வாய்ப்பை எமக்குத் தந்த ஜனாப் முஸம்மிலுக்கு எமது அழுந்த நன்றி.

அவரின் இலக்கியப் பணி, தொடர்ந்து வளர வாழ்த்துகிறோம்.

10, நாவது லேன்,
கொஸ்வத்த ரோட்,
இராஜகிரிய,
புந்லங்கா. 15. 03 .98

எஸ். எம். ஹனிபா
நிறுவனர்
தமிழ் மன்றம்

முன்னுரை

“உலகத்திலேயே திறமை மிகுந்த முதல் உருவகக் கதாசிரியர் கிரேக்க ஞானி ஈஸாப் அழவார். வெளிப்படையாகக் கறூரும் கசப்பான உண்மை, உலகத்தாருக்கு எடுத்த எடுப்பில் பிடிப்பதில்லை: பெரும்பாலும் அதற்குப் பயன் ஏற்படுவதும் இல்லை என்பதை அறிந்தே, அவன் உருவகக் கதை என்னும் இலக்கிய உருவத்தை எடுத்துக் கொண்டு, கணந்தோறும் புதிது புதிதாக மலரும் தன் கற்பனைத் திறத்தினால் அதை விதம் விதமாக அலங்கரித்து உலகத்துக்குத் தந்தான்” என்று ‘அரும்பு’ என்னும் பெயரில் தமிழுக்கு மொழிபெயர்ப்புச் செய்யப் பட்ட தனது உருவகக் கதைத் தொகுப்பில் கறூகிறார் மராட்டியப் பேராசிரியரான வி. எ. காண்டேகர் அவர்கள்.

மேலும் அவர், ‘உருவகக் கதை, உருவில் சிறியதாக வும் முடிவு அழகாகவும் அமைவதனால் மனதில் நீண்ட நாள் பதிவதாகவும் இருக்கும். உருவகக் கதையில் பொழுதுபோக்கு மட்டுமன்றிச் சிந்தனையையும் உணர்ச்சி யையும் தூண்டும் தன்மை கட்டாயம் இருக்கவேண்டும். இழையும் படியான குறைந்த சொற்களைக் கொண்டு சூழ்நிலையை உண்டாக்கி, தேர்ந்தெடுத்த அதிசயமான கற்பனைகளினால் அழகைத் தெளிவுபடுத்தி, இவற்றோடு கூடவே சிந்தனையையும் உணர்ச்சியையும் கலந்து

உண்மையான வாழ்க்கையையும் வாழ்க்கை மதிப்புகளையும் வாசகருக்குத் தீவிரமாக உணர்த்தவல்ல இந்த உருவகக் கதை என்னும் இலக்கிய வடிவம், காவியத்துக்குச் சமமானது' என்றும் குறிப்பிடுகிறார்.

"தமிழில் சிறுகதை இலக்கியம் வளர்ந்த ஆளவு, உருவகக் கதை இலக்கியம் வளரவில்லை. தமிழுக்குப் புதிய முயற்சியான இத்துறை வளர்ந்து சிறுகதை வளர்க்கி யைப் போல் பெருக வேண்டும். பள்ளி வாழ்க்கை, உருவகக் கதைப் போதனையிலிருந்து தொடங்குவது உலகெங்கும் உள்ள உண்மை.

நீதிக்கதைகள் என்ற அடிப்படையில்தான் ஆவை நமக்குப் போதிக்கப்பட்டன. இளம்வயதில் நல்ல நெறியை உணர்த்தக்கூடிய பயிற்சிக்கு ஆவை வெறும் கதைகளாகத் தான் பயன்படுத்தப்பட்டன. பிராணிகளையும், ஆஃறினைப் பொருட்களையும் நாயகர்களாகக் கொண்ட ஆக்கதைகளில் பெரும்பாலானவை உருவகக் கதைகள்தான் என்பதை அழாய்வோ, ஒப்புக்கொள்ளவோ தயங்குபவர்கள் இன்றும் உள்ளனர்.

சகாப் பெரியாரைப் போல இயேசுவும் நபி பெருமானாரும் உருவகக் கதைகளைக் கூறி வந்திருக்கின்றனர்" என்ற உண்மைகளை 'உருவகக் கதை இலக்கியம் - உருவகக் கதையின் தோற்றமும் வளர்க்கியம்' என்னும் தமது கட்டுரையில் எடுத்துக் கூறியுள்ளார் மலேசியாவைச் சேர்ந்த திரு. இரா. ந. வீரப்பன் ஆவர்கள்.

"புனைகதை இலக்கியத்தில் உருவகக் கதையும் முக்கியமான ஒரு வடிவமாகும். உருவகக் கதையின் அடிப்படைப் பண்டு கருத்து விளக்கமாகும். ஒரு கருத்தை

அல்லது சிந்தனையை அழுத்திக் கூறுவதற்காகவே உருவக்க கதைகள் எழுதப்படுகின்றன. இவ்வகையில் சிந்தனைக்கணம் உருவக்க கதையின் தலையாய் பண்பு எனலாம். உருவக்க கதை முற்றிலும் கற்பனைப் புனைவாக இருப்பினும் அது, சிந்தனைக் கூர்மையுடன் வாழ்க்கை பற்றிய ஓர் அடிப்படை உண்மையை விளக்குவதாக அமைய வேண்டும். அதாவது வாழ்க்கை யதார்த்தத்தை ஒரு கற்பனை வடிவில் விளக்குவது உருவக்கதை என்று கூறலாம்” என்று குறிப்பிடுகின்றார் கலாநிதி எம். ஏ. நூஃமான் அவர்கள்.

உருவக்க கதைகள் பற்றிய ஓர் அறிமுகம் அவசியப் படும் வாசகர்களுக்காகவே, மேற்கூறிய அறிஞர்களது கருத்துக்களை இங்கு குறிப்பிட்டுள்ளேன்.

மனிதர்களையும் கடவுளர்களையும் பாத்திரங்களாகக் கொண்டும் உருவக்க கதைகள் படைக்கப் படுகின்றன வாயினும் பெரும்பாலான உருவக்க கதைகள் அஃநினைப் பாத்திரங்களைக் கொண்டே படைக்கப்படுகின்றன. அந்த வகையில், நானும் அஃநினைப் பாத்திரங்களைக் கொண்டே எனது பெரும்பாலான உருவக்க கதைகளைப் படைத்துள்ளேன். எனது உருவக்க கதைகளில் வலியுறுத்தப்படும் கருத்துக்கள் சிறுவர் தொடக்கம் பெரியவர்கள் வரை உள்ளவர்களின் மனங்களில் ஆழப் பதிந்து அவர்களை நல்வழிப்படுத்த வேண்டும் என்பதே என் அவர்.

1972ம் ஆண்டு தொடக்கம் 1987ம் ஆண்டு வரை யள்ள பதினாறு வருட காலப் பகுதியில் என்னால் எழுதப் பட்டு இலங்கையின் தேசியப் பத்திரிகைகளிலும் மற்றும் சஞ்சிகைகளிலும் பிரசுரமாகிய உருவக்க கதைகளில்

முப்பத்தைந்து உருவகக்கடைகளை மாத்திரம் இத்தொகுதி கொண்டுள்ளது. இது எனது நான்காவது நூலாகும்.

1979ம் ஆண்டில் வெளிவந்த எனது 'தியாகம்' என்னும் உருவகக் கடைத் தொகுப்பிற்கு தற்போது இருக்கும் தேவையையும் அதன் பின்னர் வெளிவந்த உருவகக் கடை களும் நூல்களும் பெறவேண்டும் என்ற எனது அவாவையையும் ஈடுசெய்யும் வகையில் இத்தொகுப்பை வெளியிடும் தமிழ் மன்ற நிறுவனர், தமிழ்மணி அல்லாஜ் எஸ்.எம். ஹனிபா அவர்களுக்கும், அவரது மனைவி திருமதி அன்பேரியா ஹனிபாவுக்கும் நான் பெரிதும் கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

இந்நூலின் அட்டையை அழகும் வரைந்து தந்த நண்பன் ஏ. இப்னு சர்க்கானி அவர்களுக்கும் நன்றிக் கடன் உடையவன். நன்றி.

122, பவுண்டறி ரோட்,
மருத்துவமனை, கல்முனை,
முநீலங்கா. 15.03.98

- எம்.ஐ.எம். முஸம்மில்

உள்ளே....

1.	பரம்பரை	18
2.	வாழ்வு	15
3.	தியாகம்	17
4.	பேறு	19
5.	புகழ்	22
6.	பதில்	25
7.	அழம்பரம்	28
8.	உதவி	31
9.	உழைப்பாளி	33
10.	தலைக்கனம்	36
11.	வலிமை	39
12.	பாதிப்பு	41
13.	ஐக்கியம்	43
14.	கவலை	46
15.	தகுதி	48
16.	சுயநலம்	50
17.	சகோதரம்	52
18.	புத்தி	55
19.	அழசை	57

20.	பயன்	59
21.	வழிகாட்டி	62
22.	உயர்வு	64
23.	செல்வம்	66
24.	பிரதிபலன்	69
25.	உள்ளம்	71
26.	அந்தஸ்து	73
27.	பருவம்	75
28.	பந்தம்	78
29.	களங்கம்	81
30.	தூண்பம்	83
31.	உறவு	85
32.	பொருத்தம்	87
33.	சக்தி	89
34.	சுகை	92
35.	தத்துவம்	94

○○○

பரம்பரை

பச்சைப் பசேலெனக் காட்சியளித்த அந்த வயல் நிறைய நெற்பயிர்களும் புற்களும் தலை நிமிர்த்தி நின்றன. அங்கு வளர்ந்திருந்த நெற்பயிர்களுக்கும் புற்களுக்கு மிடையே இருந்து வந்த ஒரு மனக்கசப்பு அன்று வர்த்தை களாக வெளிவரத் தொடந்கின.

“புற்களே! எங்கள் பிறப்பின் பயண நிறைவேற்ற நீங்கள் எங்களுக்குத் தடை செய்கின்றீர்கள். எங்களுக்குரிய இந்தப் பூமியில் எங்களுக்குக் கிடைக்கும் சலுகை களை நீங்களும் அனுபவித்து, எங்களது வாழ்வுக்கே குழி பறிக்கின்றீர்களே. இது நியாயமா?” - நெற்பயிர்கள் புற்களைப் பராத்துக் கேட்டன.

இந்த வர்த்தைப் பிரயோகத்தைக் கேட்கச் சகிக்க மாட்டாத புற்கள் சினந்திதழுந்தன. “சலுகைகளா? அது உங்களுக்கேது? உங்களுக்குரிய பூமியா இது? இது எங்களுக்குரிய பரம்பரை இடம். எங்கள் முதாதையர்கள் இங்கு மண்ணுக்கடியிலே புதையன்டுள்ளனர். அவர்களின் பரம்பரையாக நாங்கள் தோன்றிக்கொண்டே இருப்போம். எங்களுக்கென்று தன்னீர், வெளிச்சம் எல்லாம் கிடைக்கின்றன. உயிர் வாழ்கின்றோம்” - என்று சரமாரியாக வர்த்தைகளைப் பொழிந்து அந்தப் புற்கள் நெற்பயிரில் முட்டி மோதின.

“உங்கள் முதாதையர்கள் இங்கு சீவித்ததற்காக இது உங்கள் இடம் என்று வாதாடுவது மட்மை; சீகோதரர்கள்!

நாங்கள் சேவை கருதி இங்கு தோன்றி உள்ளமையாலேயே இது எங்கள் இடம் என்று கூறுகின்றோம்” - ஒரு நெற்பயிர் நிதானமாகப் பேசியது.

“நாங்களும் நீங்களும் ஒரே நிறத்தவர்கள். அதை விடுத்து சேவை என்று சொல்லி ஏன் உயரப் பார்க்கின் நீர்கள்? வெட்கமாயில்லை?” - என்று ஒருமித்துக் கூறிய புற்கள், நெற்பயிர்களின் கதிர்களில் மீண்டும் முட்டி மோதி அவற்றின் ஆக்திரத்தை அதிகமாக்க முனைந்தன.

“நாம் ஒரே நிறமாயிருக்கலாம். ஆனால் எங்களாலோ பிரயோசனம் அதிகம். மாந்தருக்கு நெல் மணிகளை வழங்கு கின்றோம். உழைத்துக் களைத்த பின்னர் மாடுகளுக்கும் உணவாகின்றோம். எங்களால் எத்தனையோ சமுதாயங்கள் பிரயோசனம் அடைகின்றன தெரியுமா?” - சிந்தனையாற்றல் படைத்த நெற்பயிரொன்று பேசியது.

“நாங்களும் நீங்களும் ஒரே நிறத்தவர்கள். இது எங்கள் பரம்பரைப் பூழி. உங்களை இங்கு வளர விட மாட்டோம்” என்று புற்கள் அனைத்தும் ஒருமித்த குரவில் கோவித்து நெற்பயிர்களின் மணிகளைத் தம் உடம்பால் தாக்கிக் கொண்டேயிருந்தன.

நெற்பயிர்களும் புற்களும் எதிர்பாராதவிதமாக ஆங்கு வந்த மனிதன் துவைகள் மீது தெளித்த களை கொல்லி யால் புற்கள் மடியத் தொடங்க, நெற்பயிர்கள் எதுவித தீங்குமற்றுத் திடகாத்திரமாக நின்றன. அந்தவேளையிலும் புற்கள் “இது எங்கள் பரம்பரைப் பூழி” என்று ஈனக் குரவில் சொல்லிக் கொண்டிருந்ததைக் கேட்ட நெற் பயிர்கள், அவற்றின் அறியாமையை நினைத்துப் பரிதாபப் பட்டுக் கொண்டன.

(தினகான் வாரமஞ்சரி – 18.05.1980)

வாழ்வு

தேரட்டமொன்றிலே வாழையடி வராழையாகப் பிறந்த அந்த வாழை மரங்களில் சில, குலைகளைத் தள்ளிய வாறும், சில தமக்குரிய பருவத்தை எட்டிப் பிடித்துக் கொண்டும் இருந்தன.

வாழும்போது குலைகளைத் தள்ளியும் கன்றுகளை ஈன்றும் மகிழ்ச்சியாக வாழ்ந்து, உரிய காலம் வந்ததும் உலகை விட்டுப் பிரிவதும் மீண்டும் அவற்றின் வழித் தோன்றல்கள் ஆதேபோல் மகிழ்ச்சியாக வாழ்வதும் நியதி யாக இருந்தது. குலை தள்ளும் பருவத்திலும் குலை தள்ளிய புதிதிலும் வாழ்வை முடித்துக்கொள்ள வேண்டிய அபாக்கிய நிலைகளைச் சில வாழைகள் புயல் வீசும்போது அடைவதும் தவிர்க்க முடியாதது.

வாழையொன்று குலையொன்றைத் தள்ளிய புதி தான் வளரும் பருவம். சந்தர்ப்ப சூழ்நிலை காரணமாக அந்தக் குலையிலே இருந்த வாழைக்காய் ஒன்று பிஞ்சிலே பழுத்து விட்டது.

அப்படித் தவறுதலாக ஏற்பட்ட சம்பவத்தை வைத்து அந்த வாழைக் குலைகளில் உள்ள காய்கள் அனைத்தையுமே பார்த்துப் பரிகசித்தன, பக்கத்தில் நின்ற வாழைக் குலைகள்.

பிஞ்சிலே பழுத்துவிட்ட அந்த ஒரு வாழைக் காயால் அந்த வாழை மரத்தின் வாழ்வே முடியப் போவதாகக் கூறிக் கூத்தாடின மற்ற வாழைகள்.

எது எப்படி நடந்தாலும் உண்மை உலகத்துக்குப் புரியும்தானே என்று அமைதியாக இருந்தது அதனை ஈன்ற வாழை மரம்.

தோட்டத்தைச் சுற்றிப் பார்த்தவாறு வந்த தோட்டக் காரனின் சிறிய மகனது கண்களுக்கு அந்தப் பிஞ்சிலை பழுத்த வாழைக்குலை எட்டியதுதான் தாமதம், அக்குலை பழுத்துவிட்டதாக எண்ணிக் கையில் இருந்த கத்தியால் வாழையை வெட்டிச் சாய்க்க முனைந்தான்.

இதனைக் கவனித்திருந்த ஏனைய வாழை மரங்கள் “பார்த்தாயா, நீ பெற்றெடுத்த செல்வங்களில் ஒன்றின் செயல் அனைவரினதும் வாழ்க்கையையுமே பாதித்து விட்டது” என்று கூறி எள்ளி நகையாடின. அனால் அந்த வாழை மாத்திரம் அமைதியாகவே இருந்தது.

பின்னால் வந்த தோட்டக்காரன், வாழையை வெட்டி வீழ்த்தக் கத்தியை ஓங்கிய கைகளுடன் நின்ற மகனின் கையைத் தடுத்தான்.

“அடே மடையா! அந்தக் குலை இன்னும் முற்ற வில்லை. தவறுதலாக ஒரு பிஞ்சக்காய் பழுத்திருக்குது. அதற்காக எல்லாத்தையும் வெட்டி என்ன பிரயோகனம்?” என்று கூறிய தோட்டக்காரனின் அறிவுரையை ஏற்றுக் கொண்ட அவனது மகன், அந்த வாழையை வாழ விட்டு விட்டு, எதிர்த் திசையில் சென்று கொண்டிருந்தான்.

(தினாகரன் வாரமஞ்சி – 25.03.1979)

தியாகம்

ஆல மரமொன்று தன்னைச் சுற்றி வளைத்து, தனது விழுதுகளை வளர்த்துக் கம்பீரமாக நின்றது. அதற்குக் கிடைக்கும் உணவுகளில் ஒரு பகுதியை அந்த ஆலம் விழுதுகள் திடகாத்திரமாக வளர்வதற்காக வழங்கிக் கொண்டிருந்தது.

அந்த ஆல மரத்தினை ஒட்டி வளர்ந்திருந்த மூன்பனை மரம் ஆல மரத்தைப் பார்த்துச் சிரித்தது.

ஆலமரம் ஒருமுறை தன் தோற்றுத்தைப் பார்த்துவிட்டு “பனையாரே! ஏன் என்னைப் பார்த்துச் சிரிக்கிறீர்?” என்று அத்திரத்துடன் கேட்டது.

“உன்னைப் பார்த்தால் சிரிப்பு வராமல் என்ன செய்யும்? நீ அறிவுற்றவன்; உனக்குக் கிடைக்கும் உணவை வீணே விழுதுகளுக்குக் கொடுத்து அவர்களையும் வளர்க் கின்றாயே. அவர்கள் உனது அழகையும் தோற்றுத்தையும் கெடுத்து உனது உணவிலும் பங்கு கொள்கிறார்கள். இது உனக்கு விளங்கவில்லையா? என்னைப் பரர். எனக்குக் கிடைக்கும் உணவில் ஒரு பகுதியை நான் பூவாக வளர்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன். அவை எனக்கு அழகைத் தருகின்றன” என்று தத்துவம் பேசியது மூன்பனை.

“நீதான் அறிவுற்றவன். நீ வளர்க்கும் பூக்கள் பிரயோசனமற்றவை அவை யாருக்குமே பிரயோசனப் படுவதில்லை. வீணாக உனது உணவை அவற்றிற்கு வழங்கு

கின்றாய். ஆனால் என்னைப் பார். நான் விழுதுகளுக்கு இப்போது எனது உணவில் ஒரு பகுதியை வழங்குகின் ரேன். அவை பிற்காலத்தில் என்னைப் பாதுகாக்கத்தான் போகின்றன” - என்று திடமாகக் கவரியது ஆலமரம்.

பனை மரம் தனது ஓலைகளை துசைத்து, ஏனான்மாகச் சத்தம் போட்டுச் சிரித்தது.

காலம் ஓடிக்கொண்டே இருந்தது. ஆலமரமும் பனை மரமும் முதுமையை துடைந்துகொண்டிருந்தன.

இருநரள் புயல் பலமாக வீசிக் கொண்டிருந்தது. முதலில் பனை மரத்தின் பூக்கள் பலத்த காற்றுக்கு ஈடு கொடுக்க முடியாது, பனை மரத்தை விட்டுக் கழன்று பறந்தன. அதைத் தொடர்ந்து, பனை மரமும் முறிந்து விழுந்தது. ஆலமரத்தை விழ விடாது அதனைச் சுற்றி வளர்ந்திருந்த விழுதுகள் பாதுகாப்பாகத் தாங்கிப் பிடித்துக் கொண்டன.

“அழகு, சிரமம், நப்பாசை என்பன பாராது தனது முதுமைக் காலத்தில் தன்னைக் காப்பாற்றுவார்கள் என்ற நோக்கத்துடன் தன் உழைப்பைத் தனது வழித்தோன்றல் கருக்காகத் தியாகம் செய்து வாழ்பவர்கள்தாம் புத்திசாலி கள். அதை யோசியாது தனது இளமைக்கால சுகத்தை மாத்திரம் கருதி ஆடம்பரமாக வாழ்பவர்களின் முடிவு நிச்சயமாக உண்ணைப் போலத்தான் இருக்கும்” - என்று ஆலமர விழுதுகள் விழுந்து கிடந்த பனையைப் பார்த்துக் கவரிக் கொண்டன.

(தினகரன் வாரமஞ்சரி – 06.02.1977)

விமானம் கொடுத்து சூரிய நிலையில் விமானம்
விமானம் கொடுத்து பூர்வ நிலையில் விமானம்

பேறு

விமான நிலையத்திலே நிறுத்தப்பட்டிருந்த ஆகாய விமானமொன்று தனது பயணத்தின் அழற்ப கட்டமாக அது நிறுத்தப்பட்டிருந்த நிலத்திலே ஓட்ட தொடங்கியது. விமான நிலையத்தில் ஒருமுறை வலம் வந்து சற்று உயரத் தொடங்கியதும், அந்த விமானத்திற்கும் ‘உயர்ந்து கொண் டிருக்கிறோம்’ என்ற ஒரு கர்வம் ஏற்பட்டுவிட்டது. கர்வ மேலீட்டால் ஆகாய விமானம் பூமியைப் பார்த்துப் பரி கசிக்கத் தொடங்கியது.

“பூமியே! நான் போகிறேன். நான் உயர உயரப் போகி றேன். எனது இன்பமான பயணத்தைத் தொடரப் போகி றேன். உன்னால் இருந்த இடத்தை விட்டும் ஆசைய முடியாதே! அதற்காக மனவருத்தப்படுகிறேன். ஆனால் நான் ஆகாயத்தில் போவதை என்னிப் பொறுமைப்படாதே” என்றவாறு மேலெழுந்து பறந்தது.

பூமிக்குத் தெரியும் விமானம் கீழே மீண்டும் எப்போ தாவது தன்னிடம் வருமென்று. அப்போது பேசிக் கொள் வோம் என்று பொறுமையாய் இருந்தது பூமி.

பூமி சற்றும் எதிர்பார்க்காத வேளையில், அதே ஆகாய விமானம் கீழிறங்கிப் பூமியில் வந்து நின்று பெரு மூச்சொன்றை விட்டது. ஆம்! விமானம் ஏதோ இயந்திரக் கோளாறு காரணமாகத் தரையிறங்கி விட்டது.

“விமானமே! நீங்கள் சற்று முன்னர் கூறின்ரகளே உயர உயரப் போகிறேன் என்று. மீண்டும் ஏன் வந்தீர்கள்?” என்று கேட்ட பூமி தொடர்ந்து,

“நீங்கள் அதற்குப் பதில் சொல்ல வேண்டாம். ஏனெனில் நீங்கள் எப்படியும் கீழே வரத்தான் வேண்டும். நீங்கள் உயரப் போவதைப் பார்த்துப் பொறாமைப்பட வேண்டாம் என்று சொன்னிர்களே! அது ஏன்?” வலியறுத் திக் கேட்டது பூமி.

“நான் போகப் போகும் இடம் பூரண சந்திரனும் நட்சத் திரங்களும் இன்னும் பல கிரகங்களும் வாழுகின்ற அழகான இடம். நான் கொண்டு சில்லத்தோ விலை டாதிக்க முடியாத உயர்ந்த தகுதி படைத்த உமிர்கள். உன்னிடமோ பார்க்கவே அசிங்கமான காடுகளும் ஆறுகளும் மலை மடுக்களும் மிருகங்களுந்தானே உள்ளன. அதனால் நீ சில சமயம் என்னைப் பார்த்துப் பொறாமைப்படலாம் என்றுதான் கூறினேன்” என்று பெருமையாகச் சொன்னது ஆகாய விமானம்.

“யார் யாருக்குச் சொந்தம் என்பதை அறியாமல் பேச கிறாய். சந்தர்ப்பம் உன்னை அப்படிப் பேச வைத்து விட்டது. என்னிடமுள்ளவை எனக்குப் பொன் போன்றவை. என்னைப் பரிகசித்தாலும் எனது பேருகளைப் பரிகசிக்காதே” என்று புத்திமதி கூறிய, பூமியை விட்டு மீண்டும் பறந்தது ஆகாய விமானம்.

விமானம் வேகமாகப் பறந்து கொண்டிருந்தது. தன் ணையே மறந்து பறந்து கொண்டிருந்த அது, தன் போக்கையே மறந்து பறந்து கொண்டிருந்தது.

எதுவுமே செய்ய முடியாது விமரணைகளும் பயணி களும் கூச்சவிட, விமானம் ஓர் உயர்ந்த பெரிய மலை மிலே மூட்டிச் சிதறியது.

விமானத் துகள்களும் அது விலை மதிக்க முடியா வதனக் கருதிய உயர்ந்த தகுதி படைத்த உயிரற்று விட்ட மனித உடல்களும் காடுகளிலும் பள்ளம் படுகுழிகளிலும் அழுகளிலும் சிதறிக் கிடந்தன.

மிருகங்கள் அந்த உடல்களைச் சுவைக்கும்போது 'என்னெனப் பரிகசித்தாலும் எனது பேறுகளைப் பரிகசிக் காதே' என்று பூமி சென்னது விமானத் துகள்களுக்கு நினைவு வந்தது.

(தினகரன் வார மஞ்சளி – 05.02.1978)

கீழை விடுதலையில் கூறுவது யானால் கேள்வு
ஏனும் சொல்ல வேண்டும் என்றால் அதை விடுதலை

புகழ்

அது பிரமுகர் ஒருவரின் அழகான கல்வீடு. அந்த வீட்டு முற்றத்தைப் பலவிதப் பூச்சிசடிகளும் அலங்கரித்துக் கொண்டிருந்தன. தவிரவும் அந்த வீட்டு வராந்தா விலூரும் சிமெந்துச் சட்டிகளிலூரும் நடப்பட்ட அழகிய 'ஓர்கிட்' மலர்ச் செடிகளும் வீட்டை அழகுபடுத்தின.

வீட்டினுள் வைக்கப்பட்டிருந்த 'ஓர்கிட்' மலர்களுக்குத் தினமும் நல்ல கவனிப்புக் கிடைக்கத் தவறமாட்டாது. அனால், வெளியிலே நின்றிருந்த மலர்ச் செடிகள் இயற்கையின் அருளை மாத்திரம் நம்பி உயிர் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தன.

பல கவனிப்புக்களின் மத்தியில் உயிர் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த சட்டிகளினுள் இருந்த 'ஓர்கிட்' மலர்ச் செடிகளுக்கு ஓர் இனமறியாத கர்வம் பிடித்திருந்தது. கர்வம் அட்கொள்ளும் போது யாரையும் வீள் பேச்சுக்களிலூரும் வம்புகளிலூரும் ஈடுபடத் தூண்டுவது இயற்கை.

"என்னால் ஏற்படும் அழகையும் நீ இந்த முற்றத்திலே கிடந்துகொண்டு கெடுக்கின்றாயே! போடி போ! எங்கா வது போய்த் தொலை" - என்று முற்றத்து மல்லிகைச் செடியைப் பார்த்து அகம்பாவத்துடன் கூறியது 'ஓர்கிட்' மலர்ச் செடியொன்று.

மல்லிகை எதுவுமே பேசாது அமைதியாக நின்றவாறு நறுமணம் கமழுச் செய்து கொண்டிருந்தது.

“வாய் திறந்து பேசாமல் தலை கவிழ்ந்து நிற்கும் நீ எம்மினத்தின் பெயரையே கெடுக்க வந்தவளாடி. அழகே யில்லாத வெள்ளை முண்டம்” - என்று மீண்டும் மல்லிகை யைத் திட்டித் தொலைத்தது ‘ஸ்ரகிட்’ மலர்ச் செடி.

அப்போதும் மல்லிகை எதுவுமே பேசவில்லை. ஆனால் அதற்குப் பக்கத்தில் நின்ற செம்பரத்தம் பூச் செடி மல்லிகைக்குச் சார்பாகப் பேசத் தொடர்கியது.

“இவ்விடத்தை விட்டு ஓடிப் போக வேண்டியவள் மல்லிகையல்ல. அவள் இங்கேயே பிறந்து நிரந்தர மாகக் குடியிருப்பவள். நீதான் எங்கோ பிறந்து, இங்கு வந்து தற்காலிகமாகக் குந்திக் கொண்டிருக்கின்றாய். அது மட்டுமல்ல; நீ எங்கும் சென்று வரழலாம். உனது பிறப்பு அப்படி. அதை யோசியாது வீண் வாதங்களைப் புரியாதே. ஒருவரின் பெயரையும் புகழையும் உன்னால் அறிய முடியாது” - நியாய பூர்வமாக வாதித்தது செம்பரத் தம் பூச் செடி.

“போடி உள்ளாமல். எனது பிரயோசனத்தை உணர்ந்து தான் என்னைத் தினமும் நீருற்றிப் பராமரிக்கின்றார்கள். நீங்கள் வெளியே கிடந்து பரிதவிக்கின்றீர்கள்” என்று பேசிய ‘ஸ்ரகிட்’ தொடர்ந்து, எதை எதையோவெல்லாம் சொல்லிக் கொண்டிருந்தது.

அன்று திமிரெனச் சிலர் வந்து அந்த வீட்டு முற்றத் திலே பூத்திருந்த மல்லிகைப் பூக்களையியல்லாம் கொய்து கொண்டு சென்றதைக் கண்ணுற்று ‘ஸ்ரகிட்’ மலர்ச் செடிகள் குலுங்கிக் குலுங்கிச் சிரித்தன.

“எம்மினத்தின் மானத்தையும், புகழையும் போக்கிக் கெண்டிருந்தவள் அழிகிறான். அவளது குடும்பம்

பூண்டோடு அழிந்துவிட வேண்டும்” என்று வாய்விட்டுச் சொல்லின ‘ஓர்கிட்’ மலர்ச் செடிகள்.

அன்று மாலை அந்த வீட்டில் ஒரு பிரபல பிரமுக ருக்கு வரவேற்பு விழா நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. பிரமுகர் வந்து கொண்டிருக்கையிலேயே மல்லிகைப் பூக்களால் தொடுக்கப்பட்ட மாலை அவரது கழுத்திலே போடப்பட்டு வரவேற்கப்படுகின்றார்.

“மலரின் பெருமை கூறும் இந்த நறுமணம் கமழும் மல்லிகை மலர்களால் ஆன இந்த மாலையையிட்டு...” பிரபல பிரமுகர் தொடர்ந்து பேசிக் கொண்டிருக்கின்றார்.

மல்லிகை மலர்கள் அவரது கழுத்திலே இலங்கிக் கொண்டிருக்கின்றன. ‘ஓர்கிட்’ மலர்ச் சட்டிகளை வெளி யிலே நின்ற மல்லிகை, செம்பரத்தம் பூச்செடிகள் தேடிக் கொண்டிருக்கின்றன.

இட வகுக்கு கருதி அவை ஏற்கனவே ஒதுக்கிடத்தில் வைக்கப் பட்டிருக்கவேண்டும்.

(தினாகரண் வாரமஞ்சி – 01.10.1978)

பதில்

ஒழுவனின் கையில் கம்பினால் அடிபட்டு வயலை உழுது உழைத்துக் களைத்துக் கரையேறிய எருமை மாடு கள் இரண்டையும் ஏனைமரகப் பார்த்தன, வயலின் மத்தியில் அமைந்திருந்த பண்ணையாளனின் வீட்டின் அருகே கட்டப்பட்டிருந்த வண்டில் மாடுகள்.

அவற்றின் ஏனைப் பார்வையைப் பொருட்பட்டுத்தாத எருமை மாடுகள் இரண்டும் நாள் முழுவதும் வயலை உழுத களைப்பில், வண்டில் மாடுகளுக்குப் பக்கத்தில் இருந்த தமது இருப்பிடத்தை அடைந்து ஓய்வெடுக்கத் தொடங்கின.

“பிறந்தால் எங்களைப் போலத்தான் பிறக்க வேண்டும். அழகான நிறமூட்டிய வண்டியிலே, பெறுமதியான பொருட்களைச் சுமந்து, பல பக்கமும் உலாவி விட்டு வந்து ஓய்வெடுக்கிறோம். ஆனால் நீங்களோ... ஒரே இடத்தையே சுற்றிச் சுற்றி, சேற்றிலே புரண்டு, எச்மானிடம் அடி வாங்கி... இப்படிப் பிறப்பதற்கு என்ன பாவம் செய்தீர்களோ?” - வண்டில் மாடுகள் எருமை மாடுகளைப் பார்த்துப் பேசின.

“எமது தொழில் அது. அதை நாங்கள் மனம் விரும்பித்தான் செய்கின்றோம். எனவே, எம்மைப் பார்த்து நீங்கள் கவலைப் படாதீர்கள்” - எருமை மாடுகளில் ஒன்று பதிலுக்குப் பேசியது.

“ஹாம்... சேற்றிலே புரஞ்சு உனக்கு இத்துணை கர்வமா? உங்கள் உடம்பில் பட்டிருக்கும் சேற்றின் தூர் நாற்றத்தைக் கூட எங்களால் சகிக்க முடியவில்லை. எம் மைப் பார். சொகுசாக வேலை செய்கிறேம்.

எங்கள் மேனி துப்புரவாயிருக்கின்றது. போதாக குறைக்கு எச்மானன் எங்களை இடைமிடையே நீராட்டு கிறான். ஆனால், நீங்களோ அடிப்பட்டு ஒரே இடத்தைச் சுற்றிச் சுற்றி, சேற்றிலே புரண்டு வருந்துகின்றீர்கள். அதற்குள் பெருமையும் பேசுகின்றீர்களோ...” - வண்டில் மாடுகள் கர்வத்துடன் பேசின.

“தம்பிமாரே! நாம் பெருமை பேச வரவில்லை. நீங்கள் பெருமை பேசியதால்தான் நாங்கள் எங்கள் மனக் கிடக்கையை வெளிப்படுத்தினோம். சரி... சரி... பிரச்சினையை விடுங்க...” என்று கூறிய ஏருமை மாடுகள் ஓய்வெடுக்கத் தொடங்கின.

அன்று தூக்கம் வரும்வரை வண்டில் மாடுகள் ஏருமை மாடுகளைப் பார்த்துப் பரிகசித்துப் பேசிக் கொண்டே இருந்தன. ஆனால், ஏருமை மாடுகளோ அமைதியாக இருந்தன.

மறுநாள் காலை, உழுவன் வயலை உழுவதற்கு ஏருமை மாடுகளை ஏரில் பூட்டுவதற்காக எடுத்துச் செல்ல அவற்றை நெருங்கினான். ஆனால் ஏருமை மாடுகள் இரண்டும் எழுந்திருக்கவில்லை. தனது கையிலிருந்த கம்பினால் அடித்தான். எவ்வளவோ அடித்தும் அவை இரண்டும் எழும்பாது முரண்டுமிடித்தன.

வயலை அவசரமாக உழுதா முடிக்க வேண்டி மிருந்ததால் செய்வதற்கியாத உழுவன் வண்டில் மாடுகள்

இரண்டையும் ஏரிலே பூட்டிக்கொண்டு உழுவதற்காக வயலை நோக்கிச் சென்றான்.

உழுவனின் கையில் இருந்த கம்பினால் அன்று முழு வதும் துடி வரங்கி வயலை உழுது, சேற்றிலே புரண்டு, களைத்துக் கரையேறிய வண்டில் மாடுகள் இரண்டையும் பார்த்த எருமை மாடுகள் பேசத் தொடங்கின.

“தம்பிமாரே, இப்போது புரிஞ்சுதா? நாங்கள் பிறக்கா விட்டால் எங்களுக்குப் பதிலாக நீங்கள் தான் அவ்வேலை யைச் செய்ய வேண்டும். அதை உங்களுக்குப் புரிய வைக்கத்தான் இன்று நாங்கள் உழுவதற்குச் சிகல்லாது முரண்டு பிடித்தோம்.”

வண்டில் மாடுகள் பேசத் துணிவற்று, வெட்கித்துத் தலை குனிந்தன.

(தினகரன் வாழமஞ்சரி – 12.07.1987)

நூலாகம் என்று கூறப்பட்டது என்று சொல்லப்பட்டது.

ஆடம்பரம்

வீட்டு முற்றத்திலே நிலத்தில் நடப்பட்டிருந்த பூஞ் செடிகளும் மன் நிரப்பிய சட்டிகளில் நடப்பட்டிருந்த பூஞ் செடிகளும் அங்கு காணப்பட்டன.

நிலத்திலே நடப்பட்டிருந்த பூஞ்செடிகள் தமது உயிர் வாழ்வுக்குத் தேவையான பசளையைத் தாமாகவே தேடிக் கொண்டன. ஆனால் சட்டிகளில் நடப்பட்டிருந்த பூஞ்செடி களுக்கு அவசியமான பசளையை ஏற்கனவே சட்டிகளில் நிரப்பப் பட்டிருந்த மன்களில் அவற்றை நட்டவர்கள் கலந்து விட்டிருந்தனர். சில தம் வாழ்க்கையை குய முயற்சி யோடும், சில சொகுசாகவும் நடாத்தக் கிடைத்தது அவை அவை செய்த பாக்கியங்களே.

சட்டியொன்றில் நடப்பட்டிருந்த அழகிய குறோட்டன் செடியும் அவற்றிலே ஒன்று. அது நிலத்திலே காணப்பட்ட குறோட்டன் செடியொன்றின் கிளைகளிலிருந்து வெட்டி நடப்பட்டது.

சட்டியொன்றில் நடப்பட்டிருந்த குறோட்டனைப் பார்த்து மற்றச் செடிகளில் சில, முகஸ்துதிக்காகப் பாராட்டன. இந்த ஆடம்பரத்தை விரும்பி, சட்டியில் நின்ற குறோட்டன் செடியோ தன்னிடமிருந்த பசளையை அதிகம் அதிகமாக போலவிக்கத் தொடங்கியது. இதனைக் கண்ட அதன் பெற்றோரும், உடன் பிறப்புக்களுமான நிலத்தில் நடப்பட்டிருந்த குறோட்டன் மரமும், அவற்றின் கிளைகளும் கவலை கொண்டன.

“தமிழ், உன்னிடம் இப்போது இறைவன் செல்வத் தைத் தந்துள்ளான். அதற்காகத்தான் உன்னைப் பக்கத்தவர் கள் இப்படிப் பாராட்டுகின்றார்கள். அதற்காக, அந்தப் புகழை விரும்பி இப்படியெல்லாம் உன் செல்வத்தை வீண் விரயம் செய்யாதே. பின்னர் நீர்தான் கஷ்டப்படவேண்டி வரும்” - என்று சட்டியில் நடப்பட்டிருந்த குறோட்டனைப் பார்த்து அறிவுரை கூறின அதன் தாய் மரழும் சகோதரக் கிளைகளும்.

ஆனால் சட்டியில் வாழும் குறோட்டன் அவ் அறிவுரை களை அசட்டை செய்தது.

“கும்மா போங்கள். நான் நன்றாக இருக்கின்றேன். எனக்கு எந்தவித பிரச்சினையும் இல்லை. நீங்கள் கஷ்டப் பட்டு வாழ வேண்டியிருக்கிறது. அதற்காகப் பொராமை கொண்டு என்னையுமா கஷ்டத்துடன் வாழவேண்டும் என்கின்றீர்கள்” - என்று ஆவேசமாகப் பேசியது அது.

“தமிழ், எங்களுக்கு எந்தப் பொராமையுமில்லை. மற்றவர்களின் புகழை விரும்பி நீ அளவு கடந்து செலவு செய்து நஷ்டத்தில் விழுந்தால் பின்னர் எங்களால் உதவ வேம் முடியாது, உன்னைப் பாராட்டுபவர்களாலும் உதவ முடியாது. அதையனர்ந்துதான் புத்திமதி கூறுகின் றோம். அதையே புத்தியாக நடந்துகொள்” - என்று நிலத்தில் நின்ற குறோட்டன் செடியும் அவற்றின் கிளைகளும் கூறி விட்டு மெளனிகளாகின.

சட்டியில் இருந்த குறோட்டனோ தனக்கிருந்த பச்சை களையெல்லாம் அளவுகடந்து போக்கை செய்தது. அதன் பலன், அது இன்னும் பொலிவுற்று விளங்கியது.

பக்கத்துச் செடிகளும் அதைப் புகழ்ந்தன. தாய்ச் செடியைப் பாராமுகமாக அவை எல்லாமே ஒதுக்கித்தன்னின.

நாட்கள் செல்லச் செல்ல சட்டியில் இருந்த பசளைப் பதார்த்தம் குறைந்துகொண்டே வந்தது. நிலத்தில் நிரந்தரமாக இல்லாத அதனால் பசளையைத் தானாகவே தேடிக் கொள்ளும் சக்தியற்று, தன்னிடமிருந்த பசளைகளையும் இழந்து தவித்தது. அதன் பிரதிபலனாக அதன் வளர்ச்சி குன்றத் தொடங்கிறது. அக்கெடி வளர்ச்சி குன்றுவதைக் கண்ட பக்கத்துச் செடிகளும் அதைத் தூர்றுத் தொடங்கின. தாய்ச் செடியும் அதன் கிணள்களும் இதனைப் பார்த்துக் கவலை கொள்வதைத் தவிர வேறு வழியிருக்கவில்லை.

(கலங்கரை – 05.03.1987 மருதமுளை அல்மனார் மகா வித்தியாலய வெளியீடு)

நாட்கள் செல்ல சட்டியில் இருந்த பசளைப் பதார்த்தம் குறைந்துகொண்டே வந்தது. நிலத்தில் நிரந்தரமாக இல்லாத அதனால் பசளையைத் தானாகவே தேடிக் கொள்ளும் சக்தியற்று, தன்னிடமிருந்த பசளைகளையும் இழந்து தவித்தது. அதன் பிரதிபலனாக அதன் வளர்ச்சி குன்றத் தொடங்கிறது. அக்கெடி வளர்ச்சி குன்றுவதைக் கண்ட பக்கத்துச் செடிகளும் அதைத் தூர்றுத் தொடங்கின. தாய்ச் செடியும் அதன் கிணள்களும் இதனைப் பார்த்துக் கவலை கொள்வதைத் தவிர வேறு வழியிருக்கவில்லை.

உதவி

பெராமுது மடிந்துகொண்டிருந்த அந்த வேளையில் பலத்த காற்றுடன் பெருமழை பெய்து கொண்டிருந்தது. வீசிக்கிகாண்டிருந்த எதிர்க்காற்றுடன் போட்டி போட்டுத் தனது இருக்கைக்குப் போக முடியாத அக் காகமும் அதன் குஞ்சும் அவ்விடத்திலேயிருந்த மாட்டுக் கொட்டிலை நாடின.

“அண்ணா! இந்தக் காற்றுடன் கூடிய மழையில் எங்களால் எங்கள் இருக்கைக்குப் போகமுடியாது. எனவே தயவுசெய்து இன்று மட்டும் இங்கு ஒரு மூலையில் எங்களுக்கு இருந்துகொள்ள இடம் தாருங்கள்” - என்று பரிந்து கேட்டது தாய்க்காகம்.

“கீச்சி... முடியாது! இங்கிருக்க உங்களுக்குத் தகுதி யில்லை. உங்கள் இடத்துக்கு வந்த வழியைப் பார்த்து ஓடி விடுங்கள்” - என்று சின்து, சீரிப் பாய்ந்தது அந்த மாடு காகங்களின் முகத்தில்.

“அண்ணா! நான் மட்டுமென்றால் எப்படியாவது போய் விடுவேன் அல்லது வெளியில் மழையில் நனைந்தாவது தங்கிவிடுவேன். எனது இந்தச் சிறு குஞ்சால் இம்மழைக் குள் போக முடியாது. மழையில் நனையவும் கூடாது. எனவேதான், இங்கு ஒரு சிறிய இடம் தங்குவதற்குத் தாருங்கள்” - என்று தனது இக்கட்டான் நிலையை விளக்கி மீண்டும் பரிவோடு கேட்டது தாய்க்காகம்.

“எத்தனை தரம் பதில் சொல்வது? இடமில்லை யென்றால் இடமில்லைத்தான். மீண்டும் மீண்டும் பல்லை இழிக்காமல் உனது குஞ்சைக் கூட்டிக்கொண்டு ஓடி விடு” - என்று மாடு கவறியதும் இரு காகங்களும் கலங்கிய கண்களுடன் ஓடிச் சென்றன.

ஒருநாள்.... கொசுக் கடியைத் தாங்க முடியாத அந்த மாடு அந்தக் காகத்திடம் சென்று, “அண்ணா! எனது முதுகில் கொசுக்கள் இருந்துகொண்டு கடிக்கின்றன. பெரும் தொந்தரவாக இருக்கின்றது. தயவுசெய்து அவற்றினை எனது முதுகில் இருந்துகொண்டு பிடிங்கி விடுவீர்களா?” - என்று பரிந்து கேட்டது.

எதுவித அட்சேபனையும் காட்டாது “பிடிங்கி விடுகிறேன். பிறரின் துன்பத்தின்போது நான் உதவி செய்வதற்கு ஒரு போதும் தயங்கமாட்டேன்” - என்று கவறிய அக்காகம் தொடர்ந்து பேசியது.

“ஒருசமயம் நல்ல காற்றுடன் கடிய மழை பெற்றும் போது நான் எனது குழந்தையான குஞ்சுக் காகத்துடன் இருப்பிடம் செல்ல முடியாத இக்கட்டான நிலையில் உங்களிடம் உங்கள் கொட்டிலுக்கு வந்து அன்று மட்டும் தங்குவதற்கு இடம்கேட்டேன். அதற்கு என்ன பதில் சொன்னீர்கள்? ஞாபகமிருக்கிறதா? இனிமேலாவது அப்படி நடவாது பிறர் உங்களிடம் உதவி தேடி வரும்போது இயன்றனவில் அவர்களுக்கு உதவுங்கள்” - என்று சொல்லிய வாறு, தலை கவிழ்ந்து நின்ற அந்த மாட்டின் முதுகில் இருந்துகொண்டு கொசுக்களைப் பிடிங்கி அந்த மாட்டின் துன்பத்தைப் போக்கிக் கொண்டிருந்தது அந்தக் காகம்!

(தினகரன் வாழ்மஞ்சரி – 03.03.1974)

உழைப்பாளி

பச்சைப் பசேவிலனக் காட்சியளித்த அந்த நெல் வயலில் அமுதம் விளைந்து கொண்டிருந்தது. இறை வளின் படைப்பினங்களில் சில அவற்றைப் பாதுகாக்கும் பணியில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன.

ஒரு புறம் வெண் கொக்குகள் அணிவகுத்து வயலில் நடந்து தம் பணியைப் புரிந்து கொண்டிருக்கின்றன. மறு புறம் சென்பகப் பட்சி தனது பணியில் ஈடுபட்டுக் கொண்டு இருக்கின்றது.

தனிடைக்கத் தனது காரியத்தில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்த அந்தச் சென்பகப் பட்சியைப் பார்த்து, நகைத்துப் பேசத் தொடங்கியது ஒரு கொக்கு.

“என்ன சென்பகத்தாரே! அழகான நெற் பயிர்களைப் போட்டு வீணாக மிதித்துத் திறிகின்றாயே. இதைவிட்டு வேறு வேலையைப் பார்க்கலாமே”

மற்றக் கொக்குகள் எல்லாம் இப்பேச்சை ஆதரித்து, சென்பகப் பட்சியைப் பார்த்துப் பரிகசிக்கத் தொடங்கின.

தன்னந் தனியனாக இருந்த அந்தச் சென்பகப் பட்சிக்குச் சலிப்புத்தான் வந்தது. இருந்தாலும் அதுவும் விட்டுக் கொடுக்கவில்லை.

“சோதரர்கான்! நான் இங்கிருந்து அருந்தொண்டு புரிவது, உங்களுக்கு விருப்பம் இல்லாவிட்டால் போய்

விடுகிறேன். அனால் அதற்காக என்னை வீணை என்று மாத்திரம் நினைத்துவிடாதீர்கள்” - என்று அழைதியாகப் பேசியது.

“நீயாவது அருந்தொண்டாற்றுவதாவது!” - கொக்கு கள் எல்லாம் சேர்ந்து கூறிப் பரிகசித்தன.

“நீங்கள் எல்லாம் இங்கு வருவதற்கு முன்பிருந்தே நான்தான் பரம்ரை பரம்பரையாக வரும் இந்நெற் பயிர்களை, அவற்றின் எதிரிகளான பூச்சிகளில் இருந்து பாடு பட்டுப் பாதுகாத்து வருகிறேன். நான் இல்லாவிட்டால் பூச்சி, புழுக்கள் எல்லா நெற்பயிர்களையும் நெல் மணி களையும் அழித்தொழித்திருக்கும்” - என்று கூறித் தனது அருந்தொண்டினை விளக்கியது சென்பகப் பட்சி.

இவ் வாக்குவாதத்தைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த நெற் பயிர்கள் பேசத் தொடங்கின. “முதுகிலே ஒரு நிறம். வயிற்றிலே இன்னொரு நிறம். செந்திறக் கண்கள். சென் பகமே உம்மைப் பார்க்கவே விருப்பமில்லாமல் இருக்கின் றது. இங்கேயிருந்து ஓடிவிடும்! உமது சேவை எமக்கு வேண்டாம். அழகான கொக்குகள் இருந்தால் போதும். அவை எம்மைக் கடைசி வரைப் பாதுகாக்கும்.”

நெற் பயிர்களின் இப் பேச்சைக் கேட்ட சென்பகப் பட்சியால் அவ்விடத்தில் தாமதிக்க முடியவில்லை. கவலையுடனும் மனச் சுமையுடனும் அவ்விடத்தை விட்டு ஓடிற்று.

நாட்கள் சில கடந்தன. நெற்பயிர்களும் வளர்ந்து கொண்டிருந்த காலகட்டம். பக்கத்துக் குளம் ஒன்றில் நீர் வற்றிக் கொண்டிருப்பதை அறிந்த கொக்குகள்

அவ் வயலை விட்டு வற்றிய குளத்திலே மீன்களைப் பிடித்து உண்ண, ஓடத் தொடங்கின. அவற்றுக்கு அங்கு கிடைத்த உணவுகள் நெல் வயலை முற்றாக மறக்கச் செய்தன.

நாட்கள் பல கடந்தன. பல வகைப் பூச்சிகளும், கபில நிறத் தத்திகளும் நெற்பயிர்களைத் தாக்கத் தொடங்கின. நெற் பயிர்கள் கொக்குகளினால் கைவிடப்பட்ட நிலையில், சென்பகப் பட்சியினது பாதுகாப்பையும் உழைப்பையும் நினைத்து வருந்தி அழியத் தொடங்கின.

(தினகரன் வாரமஞ்சரி – 22.09.1985)

தலைக்கனம்

அலைகள் ஆர்ப்பரிக்கும் நீலக்கடல். அதன் கரையோரம் காணப்பட்ட பொந்தொன்றிலிருந்து நண்டு ஒன்று வெளியே வந்தது.

கரையோடு ஒட்டி எழும் வழக்கமான சிற்றலைகள் தான் அந்த நண்டோடு இரண்டறக் கலந்து வாழ்வன. அவ்வாறு வந்துகொண்டிருந்த சிற்றலைகளை நோக்கி அந்நண்டு வீறாப்புக் குரல் கொடுத்தது.

“ஹ... ஹ... ஹா சிற்றலைகளே! நான் இப்போது முன்பிருந்த நண்டல்ல. நான் இனி யாருக்கும் பயப்பட மாட்டேன்...” - தலைக்கனம் பிடித்து விட்டதால் நண்டு இப்படிப் பேசியது.

சிற்றலைகள் நண்டின் வார்த்தைகள் புரியாது திகைத்தன.

“என்ன சகோதரா, ஏதோவிவல்லாம் புரியாமல் பேசுகின்றீர்கள். சற்று விளக்கமாகச் சொல்லுங்களேன்.” - அடக்கத்துடன் சிற்றலைகள் நண்டை வினவின.

“என்ன?... புரியவில்லையா?... நான் சின்னவனாக இருந்தபோது உங்களையெல்லாம் கண்டு தலை குனிய வேண்டியிருந்தது. என்னை நீங்கள் நடமாட விடாது அடிக்கடி வந்து என்னைப் பொந்தினுள் புகச் செய்தீர்களே. உங்களைக் கண்டு நான் பயந்து பொந்திலே புகுந்து

கொள்வதைத் தவிர வேறு வழியிருக்கவில்லை. ஆனால் அதுவில்லாம் இனி நடக்காது.” - நன்டு செருக்குடன் பேசியது.

“சகோதரா! விடயம் புரியாமல் பேசி எங்கள் மனதை நோக்க செய்யாதீர்கள். நாங்கள் ஏன் அப்படி வந்து உம்மைப் பொந்திலே அடையச் செய்தோம் தெரியுமா? பேரவைகள் வருவதை உணரும் சக்தி படைத்தவர்கள் நாங்கள். அவை எம்மைப் போலல்ல. வேற்றவர்கள்; பலசாலிகள். உம்மை ஒரு அடியிலேயே வீழ்த்தி விடுவார்கள் என்பதை உணர்ந்திருந்தோம். சின்னவணாகியநீ அவர்களின் வேகத்திற்குத் தாக்குப் பிடிக்கமாட்டாய். அதனால்தான் அவர்கள் வருவதற்கு முன்னமேயே உம்மையே உள்ளே புகச் செய்து உமது உயிரைப் பாதுகாத்தோம். இது புரியாது, நன்மை செய்த எங்களையே நோக்க செய்கின்றாயே.” - நன்டைப் பார்த்து நிதானமாகப் பேசின சிற்றவைகள்.

சிற்றவைகளை அலட்சியமாக நோக்கிய நன்டு “ஹ... ஹ... ஹா... நீங்கள் என்ன? பேரவைகள் வந்தாலுமே இனிமேல் என்னை அசைக்கவே முடியாது. பொந்திலே கிடந்து நான் கொழுத்துவிட்டேன். முன்பு எதிர்க்கும் சக்தியில்லாததால் ஒதுங்கினேன். இனிமேல் யாருக்கும் பயப்படமாட்டேன்” - என்று வீறாப்புப் பேசியது.

அற்பு புத்தியோடு தடுமாறிய நண்டின் நிலையை எண்ணி மனம் நொந்து கொண்ட சிற்றவைகள் கடலை நோக்கி ஓடின. நன்டு இறுமாப்புடன் ஓடியாடித் திரிந்தது. சிற்றவைகள் வந்தன. அவற்றை அலட்சியமாக நோக்கியது. பேரவைகளுக்கும் சவால் விடுத்தது.

தில நிமிடங்களில் பேரலையியான்று சீற்றத்துடன் வந்து கரையில் மோதியது. அதன் வேகத்தைத் தாங்காது நண்டின் கால்களும் தலையும் உடம்பை விட்டும் கழன்று சிதறின. நண்டு குற்றுயிராகிக் கிடந்தது.

பின்னால் ஒடி வந்த சீற்றலைகளும் அடக்கத்துடன் சிற்றலைகளின் அறிவுரை கேட்டுப் பொந்தினுள் அடங்கி வெளியே வந்த நண்டுகளும் குற்றுயிராய்க் கிடந்த நண் டைப் பார்த்துப் பரிதாபப்பட்டன.

(தினகரன் வாரமஞ்சரி – 07.07.1985)

வலியை

பேனாவொன்று வென் காகிதத்தில் எழுதிக் கொண்டிருந்தது. புதிய கருத்துக்களையும், மக்கள் நல்வழியிற் செல்வதற்கான வழிமுறைகளையும் எழுதிக் கொண்டே மிருந்தது. அதுதான் அதன் சீரான பணி. இவற்றைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த காகிதத்திற்கு ஏனோ தெரியாது கோபம் கோபமாய் வந்தது.

“நீ என்னைப் பற்றித்தான் தேவையில்லாதவைகளை எல்லாம் எழுதித் தொலைத்து என்னைக் களங்கப்படுத்து கிறாய்” - என்று காகிதம் கண்டனக்குரல் எழுப்பியது.

“நான் உன்னை ஆழிக்கப் பிறக்கவில்லை. நான் நியாயழர்வமான கருத்துக்களையும் ஆக்கங்களையும் படைத்துப் பிறரை நல்வழிப்படுத்தவே பிறந்தேன். உன் ஞுடன் மோத வரவில்லை” - என்று சொன்னது பேனா.

இவையெல்லாம் காகிதத்திற்குப் புரியவேமில்லை. “ஏதோ புத்தியாக நடந்துகொள்! இல்லையேல் நான் உன்னை அடக்கிவிடுவேன்” - என்று அதட்டியது காகிதம்.

பேனா இவற்றுக்கெல்லாம் பயந்துவிடவில்லை. அது ‘கடகட’ வெனச் சிரித்தது.

காகிதத்திற்கோ அத்திரம் அத்திரமாக வந்தது. “உன்னை அடக்கி வைக்கிறேன் பார்” - என்று காகிதம் குழுறியது.

பேனாவின் கூரில் காகிதத் துணிக்கைகள் புகுந்து கொள்ளவே, பேனா எழுதும் சக்தியை இழந்து நின்றது.

“ஹ... ஹ... ஹா...” காகிதம் துள்ளிக் குதித்துச் சிரித்தது. “பார்த்தாயா உன்னை அடக்கிவிட்டேன். இனி உன்னால் மீளவே முடியாது” - என்று இறுமாப்படன் கூறி யது காகிதம். பேனாவோ அமைதியாக இருந்தது.

நிமிஷங்கள் சில சென்றன. கூரான் மூயதம் ஒன்றின் உதவியடன் காகிதத் துணிக்கைகள் அகற்றப்பட்டன.

இப்போது, பேனா முன்னிலும் பார்க்கத் துலக்கமாக எழுதிக் கொண்டிருந்தது. அழும்பத்தில் தேங்கியிருந்த மை திரண்டுவந்து அந்தக் காகிதத்தில் குபீரென் விழுந்து காகிதத்தைக் களங்கப்படுத்தி அதைப் பிரயோசனம் அற்றதாக்கிவிட்டது.

பேனா தொடர்ந்து எழுதிக்கொண்டே இருந்தது. “நான் எழுதுவதற்கென்றே பிறந்தவன். எனது வலிமையை அறியாமல் என்னுடன் நீ மோதினாம். ஈற்றில் நீயே உன்னை அழித்துக்கொண்டாய். நான் எனது பணியைத் தொடர்ந்து செய்வேன். ஒன்றை மட்டும் ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள். எந்த முற்போக்குச் சக்தியையும் காரணமின்றித் தடுக்க முடியாது. அப்படித் தடுத்தாலும் அது என்றோ ஒருநாள் தனது வலிமையைப் பெற்றே தீரும். அப்போது அந்தச் சக்தி முன்னிலும் பார்க்கச் சுறுசுறுப்பாக இயங்கத் தொடங்கும்” - என்று கூறிவிட்டுப் பேனா மீண்டும் எழுதத் தொடங்கியது.

(சிந்தாமணி - 17.04.1977)

பாதிப்பு

அந்தக் கண்கள் இரண்டும் 'கண்மனி'களாய்க் கவனிக்கப்பட்டு வந்தவேண்டிலை இடக் கண்ணினது பார்க்கும் சக்தி குறைந்து, அது பாதிக்கப்பட்டது. அங்கிருந்த அங்கங்கள் யாவும் நல்ல நிலையில் இருக்க, கண் சினான்று மாத்திரம் பாதிக்கப்பட்டிருந்ததை அந்தச் சர்வ உறுப்புக் குடும்பத்துக்குப் பார்க்கச் சகிக்கவில்லை.

இதன் பிரதி பலனாக, வருந்தி உழைத்த கைகள் கண்ணாடியொன்றை வாங்கி அணிவித்தன.

தன் இடப் பக்கச் சகோதரனின் இலகுக்காகத் தானும் ஒரு பாரத்தைச் சுமக்கவேண்டிய நிர்ப்பந்தத்தை வலக்கண் சற்று நினைத்துச் சிந்திக்கத் தொடங்கியது.

'இடக் கண்ணுக்கு இப்போது என்ன விடவும் சொகுச் சூடுதலாயிற்று. அவனுக்கு ஒரு சிறு துன்பம் வர எல்லோரும் சேர்ந்து உதவி செய்து விட்டார்கள். மூன்றால் அதன் பாரத்தை வாழ்நாள் முழுக்க நான் சுமக்க வேண்டியளதே' - என்று நினைத்து உள்ளம் பொருமியது வலக்கண். அது அதன் பொறாமைத் தனம்.

கெட்டுப் போகவிருந்த இடக்கண், குடும்பத்தாரின் உதவி பெற்று வாழ்க்கைப் பாதையில் நிம்மதியாகச் சென்று கொண்டிருந்ததைச் சகிக்க மாட்டாத வலக் கண், தினமும் 'கண்ணீர்' வடித்தது. நாட்களும் நகர்ந்தன.

இதன் முடிவு, வலக் கண்ணினதும் பார்க்கும் சக்தி பாதிக்கப்பட்டது. சரீர் உறுப்புக் குடும்பம் எங்கும் பர பரப்பு. உண்மையை உணராத அவை வலக் கண்ணின் நிலைமையையிட்டும் பரிதாபப்பட்டன.

தேவைகளை நிறைவேற்ற முடியாதிருந்த அவை, ஈற்றிலே அந்தியரிடம் 'கை நீட்ட' வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. வலக் கண்ணிற்கும் ஏற்கனவே இடக் கண்ணிற்குக் கிடைத்திருந்த கண்ணாடி பொருத்தப்பட்டதுடன் ஒரு வகைத் திருப்தி - சுகம் கிடைத்தது,

இதையனர்ந்த இடக் கண்ணும் பொறாமைப் படத் தான் செய்தது, அதுவும் 'கண்ணீர்' வடிக்கத் தொடங்கிறது. இதன் பிரதிபலன் இடக் கண் பாரதூரமாகப் பாதிக்கப்பட்டது. அதன் தேவையை ஈடு செய்யும் சக்தி ஏற்கனவே கடனாளியாகி விட்ட அந்தச் சரீர்க் குடும்பத்திற்கு இல்லை.

'ஒருவருக்கு உதவி செய்வதை மற்றவர் சகித்துக் கொள்ளாத தமது போட்டி மனப்பான்கைமயாலும், தமக் கிடையே நல்லெண்ணாம் இன்மையாலுமே தம் குடும்பத் திற்கு இந்திலைமை ஏற்பட்டது என்பதை நினைத்து, அந்த இரண்டு கண்களும் ஒருமித்துக் 'கண்ணீர்' வடித்துக் கொண்டிருக்கின்றன.

(தினாங்கள் வாரமஞ்சுரி – 19.07.1981)

ஜக்கியம்

நிறத்தாலும் இனத்தாலும் வேறுபட்டிருந்த ஆல மரம் ஒன்றும், பனை மரம் ஒன்றும் இணைந்து வாழ்ந்து கொண்டிருந்தன. எந்தப் பெரும் புயல் வீசினரலும் கூட, பனை மரத்தை வீழ்த்த முடியாத அளவுக்கு ஆல மரம் பனை மரத்தைப் பாதுகாத்துக் கொண்டிருந்தது. இந்த இரண்டு மரங்களினதும் இணைப்பைக் குலைக்க முனைந்தது பக்கத்திலிருந்த தென்னை மரம் ஒன்று.

“ஆல மரமே! உங்கள் நிறத்துக்கும் தகுதிக்கும் இந்தப் பனையடன் நீங்கள் இணைந்து வாழ்வதே தவறு. உங்கள் நிறம் வெள்ளை. உங்கள் பழங்கள் சிலப்பு. இந்தப் பனையோ கறுப்பு. அதன் பழங்களும் கறுப்பு. எனவேதான், இந்தப் பனையடன் இணைந்து வாழாதீர்கள். அதன் நிறமே உங்கள் அந்தஸ்தைக் குறைத்து விடும்” - என்று ஆல மரத்தைப் பார்த்துக் கூறியது தென்னை மரம்.

ஆல மரம் அுசையவில்லை. திடமாய், நிலையாய் நின்றது.

“பனை மரமே! உனது நிறம் கறுப்பு. நீ இந்த ஆல மரத்துடன் இணைந்து வாழவே அருக்கதையற்றவன். நீ இப்படி இணைந்து வாழ்வதால் ஆல மரத்தின் அந்தஸ்து குறைகிறது” - பனை மரத்தைப் பார்த்துத் தென்னை மரம் கூறியது.

பனை மரத்தின் மனதில் ஒரு தாழ்வு நிலையை ஏற்படுத்தின, தென்னை மரத்தின் கடுகு சுடுசொற்கள்.

“ஆல மரமே! எனது நிறமும் பழங்களும் கறுப்பு. நீங்கள் நல்ல நிறம் கொண்டவர். உங்கள் பழங்களோ சிவப்பு. நீங்கள் என்னை விட்டுப் பிரிந்து விடுங்கள். எனது உறவால் உங்கள் அந்தஸ்தே குறைகிறது என்பதை தென்னை மரம் எனக்குக் கூறியதன் பின்னர் தான் உணர்ந்தேன். தயவுசெய்து என்னை விட்டுப் பிரியுங்கள்” - பனை மரம், ஆல மரத்தை இரண்டு கேட்டது.

“மூடப் பனையே! கொஞ்சம் சிந்தித்துப் பார். இந்தத் தென்னை மரம் எமது உறவை, இணைப்பைக் கண்டு பொறாமை கொண்டு எம்மைப் பிரிக்க முயல்கிறது. ஆனால் அது நடக்கின்ற காரியமல்ல. நான் உன்னை விட்டு எக்காரணம் கொண்டும் பிரியவே முடியாது. நீ எனக்குக் கெய்த உதவிகளை எப்படி நான் மறந்து உன்னை விட்டுப் பிரிவேன்.” - ஆல மரம் உறுதியாகக் கேட்டது.

“ஆல மரமே! இவ்வளவு சிபருந்தன்மை உங்களுக்கிருப்பதை இன்றுதான் அறிந்தேன். நான் உங்களுக்கு உதவிகள் ஏதும் செய்தேனா?” - பனை மரம் வியப்புடன் கேட்டது.

ஆல மரம் தன் பேச்சைக் கிதார்ந்தது. “நீ ஓரளவு பெரியவனாய் இருக்கும்போது நான் உனக்குப் பக்கத்தில் வந்து பிறந்தேன். எனக்கு உற்றாரோ உறவினரோ இருக்க வில்லை. என்னை அழித்தொழிக்கும் புயல் காற்று வீசினபோதெல்லாம் நான் உன்னை இறுக அணைத்துக் கொண்டேன். ஆப்போதெல்லாம் நீ என்னை விட்டு விலகி யிருந்தால் நான் இன்று இந்த நிலைக்கு வந்திருக்கவே

முடியாது. நீதான் எனது உற்றார், உறவினர் எல்லாம். என்னை விட்டு உன்னை எந்தச் சக்தியாலும் பிரிக்கவே முடியாது” - என்று பலத்த குரவிற் பேசியது ஆல மரம்.

இவற்றின் உறவைச் சோதிக்கவோ என்னவோ புயல் ஒன்று பலமாக வீசத் தொடங்கியது. ஆல மரம் பனை மரத்தை இறுகக் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டது. பனை மரம் ஆடாமல், அசையாமல் அதன் இணைப்பின் சுகத்தில் ஆண்தம் ஆடைந்தது.

(சிந்தாமணி – 08.05.1977)

கவலை

பால் குடி மறவாத பச்சிளங் குழந்தைகள் இரண்டு வெவ்வேறு தொட்டில்களிலே உறங்கிக் கொண்டிருந்தன. அங்கே நிலவிய நிசப்தத்தைக் குலைத்துச் சொன்னு தொட்டில்கள் பேசத் தொடர்ந்தன.

“என்ன ஒரே யோசனையோடிருக்கிறாய்? ஏதாவது கவலையா?” - என்று கேட்டது முதலாம் தொட்டில்.

“நான் சுமந்து கொண்டிருக்கும் குழந்தை மிகவும் பாரமானது. அதுதான் போதாதென்று குழந்தை எப்போதும் இரண்டு பக்கமும் மாறி மாறிப் புரண்டும், கால்களையும் கைகளையும் உதைத்தும் என்னைத் தொந்தரவு படுத்துகிறது. அதுதான் கவலையுடன் இருக்கின்றேன்” என்ற இரண்டாம் தொட்டில், “உனக்கென்ன! கவலை இல்லாத வன்நீ” - என்று தொடர்ந்து சொல்லிவிட்டு மீண்டும் கவலையுடன் யோசித்துக்கொண்டிருந்தது.

“எனக்கும் கவலைதான். உன் மீது உறங்கும் குழந்தையை அதன் பெற்றோர் எடுத்துச் சிகல்கின்றார்கள். அந்தக் குழந்தையை வெகுநேரம் அவர்களின் கைகளிலேயே சுமந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். உனக்கு அவ்வளவு சிரமமில்லை. எனக்கு அப்படியா? நான் சுமந்திருக்கும் பின்னையை நான் முழுவதும் நான் தான் சுமக்கிறேன்” - என்றது முதலாம் தொட்டில்.

“எம் இருவருக்குமே கவலைகள் உண்டுதான். ஆனால், இந்தக் குழந்தைகள் இரண்டுக்கும் எதுவித கவலைகளுமே இல்லை” - என்றது இரண்டாம் தொட்டில்.

“அதுவென்றால் நிஜூந்தான். அவர்கள் கவலையே இல்லாதவர்கள்” என்ற முதலாம் தொட்டிலின் பேச்சைத் தொடர்ந்து அமைதி நிலவிற்று.

சொற்ப நேரமாக நிலவிய அமைதியை அந்தக் குழந்தைகளின் பேச்சு மீண்டும் குலைத்தது.

“நன்பா! உனக்கென்ன, நீ கவலையில்லாதவன். எனக்குத்தான் கவலை. எனது தாய் எனக்கு அவளது பாலைத் தருகிறான் இல்லையே! ஏதோ போத்தவிலே உள்ள சுவை குறைந்த பாலைத்தான் தருகிறான். அது மட்டுமா. என்னைத் தூக்கியாவது பார்க்கிறாளா?” என்று குறைபட்டுக் கொண்டது முதலாம் குழந்தை.

“உனக்கு மட்டுமா பிரச்சினை. எனக்கும் பிரச்சினை தான். என்னை நிம்மதியாக உறங்க விடுகிறார்களேயில் வையே! எல்லாரும் தூக்கித் தூக்கி எனது உடம்பும் நோ கிறது” - என்று அலுத்துக்கொண்டது இரண்டாம் குழந்தை.

இதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த தொட்டில்கள் ‘பிரச்சினைகளும், கவலைகளும் இல்லாதவர்களே இல்லை’ என்று தீர்மானித்துக் கொண்டன.

(தினகரன் வாரமஞ்சரி – 11.06.1978)

தகுதி

அது பள்ளம், படுகுழிகள் நிறைந்த ஒரு நீண்ட பாதை. அவற்றின் அருகே அனிவகுத்து நடப்பட்டிருந்த கம்பங்களிலிருந்து மின் விளக்குகள் ஒளியைப் பரப்பிக் கொண்டிருந்தன. அவை பாதசாரிகளுக்கு இரவு வேளை களில் பாதையில் தடங்கவின்றிச் செல்வதற்காக அமைக்கப்பட்டவை.

மின் சக்தி குறைந்த விளக்குகள், பாதையில் இருந்த எல்லாப் பள்ளம், படுகுழிகளையும் காட்டிக் கொடுக்கச் சக்தியற்ற மங்கலான ஒளியைப் பரப்பிக் கொண்டிருந்தன. ஆனால் ஒரு சந்தியில் இருந்த கம்பத்தில் பொருத்தப் பட்டிருந்த 'மேகுரி' விளக்கொன்று அந்த எல்லையின் மூலை முடுகுகளில் இருந்த பள்ளம், படுகுழிகளை யெல்லாம் பாதசாரிகளுக்குத் தெளிவாகக் காட்டிக் கொண்டிருந்தது.

பாதசாரிகள் எல்லோருமே 'மேகுரி' விளக்கின் சேவையைப் பாராட்டிச் சென்றனர். இவற்றையெல்லாம் பார்த்தும், கேட்டுக் கொண்டுமிருந்த சாதாரண மின் விளக்குகள் 'மேகுரி' விளக்கின் மீது பொறாமை கொண்டன. அவை ஒன்றுசூடி ஒன்றுக்கொன்று தங்கள் அபிப்பிராயங்களைப் பரிமாறிக் கொண்டன.

"பாருங்கள் தோழர்களே! எமது கட்சியினர் அதிக எண்ணிக்கையினராக இருந்தும் கட்ட 'மேகுரி' என்பவன் பாதசாரிகளிடமிருந்து எவ்வளவு செல்வாக்கைப் பெற்றுக் கொள்கிறான். அவனை எல்லோருமே பாராட்டிச் செல்கின்

நனர். இவனை ஒழித்துக் கட்டினால்தான் எமது புகழ் ஒங்கும். நாம் மக்களிடம் செல்வாக்கைப் பெறலாம்.” ஒரு மின் விளக்கு ஆவேசத்துடன் கூறியது. “ஆம். அதுவேதான் நாம் செல்வாக்கடையக்கூடிய ஒரே வழி.” எல்லாமே ஒன்று கூடி ஆமோதித்தன.

சில நாட்கள் கழிந்தன. திடீரென ‘மேகுரி’ விளக்கு எரியும் சக்தியை இழந்தது. அந்தக் கம்பம் இருந்த சுற்று வட்டாரமே இருளடைந்தது போலக் காணப்பட்டது. சாதாரண மின் விளக்குகளால் பாதையின் பள்ளம் படுகுழி களைக் காண்பிக்க முடியாததால் பாதசாரிகள் பள்ளங்களில் விழுந்து சிரமங்களை அனுபவிக்கத் தொடங்கினர்.

மீண்டும் அதே கம்பத்தில் பொருத்தப்பட்ட புதிய ‘மேகுரி’ விளக்கு எரியத் தொடங்கியது. அது பாதையின் பள்ளம் படுகுழிகளைக் காட்டிப் பாதசாரிகள் பாதுகாப்பாக நடந்து செல்வதற்கு உதவத் தொடங்கியது. அதுவரை சக்தி குறைந்த சாதாரண மின் விளக்குகளைத் திட்டித் தொலைத்த மக்கள், மீண்டும் ‘மேகுரி’ யைப் பாராட்டத் தொடங்கினர். ‘மேகுரி’யின் சேவை தடைப்பட்டிருந்த காலப் பகுதியிலாவது தங்களால் பாதசாரிகளின் பாராட்டைப் பெற முடியாததை நினைத்துத் தங்கள் பலவீனத்தை உணர்ந்து கொண்டன சக்தி குறைந்த மின் விளக்குகள்.

“மக்களை நல்வழிப்படுத்தச் சக்தி படைத்தவர்கள், பாராட்டுக்கள் பெறுவது சகலை மே. அதைப் பார்த்துச் சக்தியற்ற பிறபோக்குவரதிகள் பொறாமைப்படுவதாலோ, சூழ்ச்சிகள் செய்வதாலோ அவர்கள் சக்தியுள்ளவர்களாகி விட முடியாது” என்று மின்சாரக் கம்பிகள் கூறின. உன் மையை உணர்ந்த ஏனைய மின் விளக்குகள் மொனிகளாயின.

(தினகாரன் வார மஞ்சி - 24.10.1976)

சுயநலம்

இரு புடலங்கொடி பந்தலொன்றில் பறந்து வளர்ந்து காய்த்துக் குலுங்கியது. அதன் புடலங்காய்கள் நேராக நீட்டி நிமிர்ந்து தொங்கிக் கொண்டிருந்தன. அவை தினம் தினம் நீண்டு வளர்ந்துகொண்டே இருந்தன. அப் புடலங்காய்களின் நுனியில் கட்டப்பட்டிருந்த கற்கள், அவற்றைச் சுருண்டு விடாது நேராக வழி நடாத்திச் சென்று கொண்டிருந்தன. அதே சமயம் சில கல் கட்டப்படாத புடலங்காய்கள் நேராக வளர்வதற்கு மாறாக, வழிகாட்டவின்றிச் சுருண்டு அசிங்கமாக வளர்ந்திருந்தன.

சுயநலம் கருதும் சில பச்சை நிறப் புழுக்கள், தம் சுக போகங்களை அனுபவிப்பதற்குச் சாதகமான இடமாகச் சுருண்டு வளர்ந்த புடலங்காய்கள் அமைந்திருந்தன. கல் கட்டப்பட்டுக் கல்லினால் நேரான பாதையில் வழி நடாத்தப் பட்டுக் கொண்டிருந்த புடலங்காய்களில் தம் சுகபோகங்களை அனுபவிக்க முடியாது திணறித் தவித்த பச்சை நிறப் புழுக்கள் தந்திரமொன்றைக் கையாண்டன. அத் தந்திரத் தைச் செயற்படுத்து முகமாகத் தனித்தனியாக ஒவ்வொரு புடலங்காயிலும் தொங்கிக் கொண்டிருந்த கற்களை அனுகி இரகசியமாகப் பேசின.

“பெரியவரே, நீங்கள் உங்களைப் பற்றிப் பிடித்துக் கொண்டு பின்பற்றும் இந்தப் புடலங்காயை எதுவித இடையூறும் ஏற்படாது நேராக வழி நடாத்திச் செல்கின்றீர்கள். இதனைப் பராக்கச் சகிக்காத மற்றப் புடலங்காய்களில்

உள்ள கற்கள் பொராமைப்படுகின்றன. எனவே, முதலில் அவர்கள் ஒவ்வொருவரையும் புடலங்காய்களிலிருந்து பிரித்துவிட்டால் நீங்கள் புகழ் பெற்று வாழலாம். இதை நீங்கள் யாருக்குமே தெரியப்படுத்தாது உங்கள் மனதிற் குள் மாத்திரம் வைத்துக் கொண்டு செயற்படுங்கள்” - என்று ஒவ்வொரு கல்லுக்கும் தனித்தனியாகக் கூறின பச்சைப் புழுக்கள்.

ஒவ்வொரு கல்லும் தம்மிடம் மாத்திரமே புழுக்கள் இப்படியான ஒரு இரகசியத்தைக் கூறியதாக நினைத்துக் கொண்டு, மற்றக் கற்களைப் புடலங்காய்களிலிருந்து பிரித்துவிடச் சந்தர்ப்பத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தன.

அன்று வீசிய புயல் காற்று தோட்டத்திலும் வீசியது. புடலங்காய்களிலிருந்த கற்கள் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன் படுத்தி ஒவ்வொன்றும் மற்றக் கற்களை வீழ்த்திவிடும் நோக்கோடு மோதின. அவற்றின் அற்ப புத்தியால் எல்லாக் கற்களுமே நிலத்தில் வீழ்ந்தன.

நாட்கள் நகர்ந்தன. புடலங்காய்கள் வழிகாட்டவின்றிக் கருண்டன. சுருண்ட புடலங்காய்களைத் தம் சுகபேரக இடங்களாகக் கொண்டன அந்தப் பச்சை நிறப் புழுக்கள். ஆப் புழுக்களின் சதித் திட்டத்தை உணர்ந்து கொண்ட கற்கள் யாவுமே தலை தூக்காமல், நிலத்தில் கிடந்து பெருமுச்செரிந்தன.

(கலைமலர், கலை-இலக்கிய-அறிவியல் மாசிகை – ஏப்ரல் 1978)

சகோதரம்

கும்பீரமாகத் தோற்றுமளித்த அந்த மனிதனின் வயிறும் நன்கு பருத்திருந்தது. அதனால்தான் அவன் அணிந்திருந்த 'லோங்ஸ்', 'சேட்' எல்லாம் அவனுடைய வயிற்றுடன் நன்கு ஒட்டித் திடகாத்திரத் தோற்றுத்தை அளித்துக் கொண்டிருந்தன.

அவன் அணிந்திருந்த 'லோங்ஸ்' வயிற்றுடன் இறுக்கமாக ஒட்டியிருந்ததைக் கண்டு வயிறு இறுமாப்படைந்தது. தன்னுடன் உடன் பிறவாத அந்தியன் ஒருவன் எவ்வளவு நெருக்கமாகவும் இறுக்கமாகவும், தன்னுடன் நட்பாக இருக்கிறான் என்பதை அறிந்துதான் அது பெருமைப்பட்டது. அதே வேளையில் தனது உடன் பிறந்தவர்களான தலை, கண், கால், வாய் முதலான உறுப்புகள் வெகு தூரத்தில் இருப்பதையிட்டுக் கவலை கொண்டது. இதனால் வயிறு ஒருநாள் அவற்றுடன் சண்டையும் போட்டுக் கொண்டது.

“நீங்கள் எல்லாம் எனது உடன்பிறந்தவர்கள் என்று பெயருக்குத்தான் இருக்கின்றீர்கள். நீங்களும் எனது உறவினர்களா? சீ... சொல்லவே வெட்கமாக இருக்கிறதே. உடன்பிறவாதவன் என்னுடன் எவ்வளவு ஒட்டி உறவாடு கிறான் என்று பாருங்கள். எனது கஷ்ட நஷ்டத்தில் எல்லாம் கலந்து கொள்கின்றான்” - என்று வயிறு குறைக்கவிற்று.

“அவர்கள் உனது அண்மையில் உன்னோடு ஒட்டி மிருப்பதால், அவர்கள்தான் உனது கஷ்ட நஷ்டத்தில் கலந்து கொள்பவர்கள் என்று நினையாதே. அவர்கள் நீ இப்போது நன்கு செல்வமாகக் கொழுத்திருப்பதனால் தான் உன்னுடன் நெருங்கிப் பழகுகிறார்கள். நாங்கள் உனது அண்மையில் இல்லாததால் நாங்கள் உம்மைப் புறக்கணிப் பதாய்க் கருதிக் கொள்ளாதே! நாங்கள் உனது கஷ்டத் திலும் நஷ்டத்திலும் என்றும் உதவுபவர்கள்” - என்று வாய், தலை, கண் போன்ற எல்லாமே ஒன்று சேர்ந்து கூறின. ஆனால் அவற்றுக்குச் செவி மடுக்காது தட்டிக் கழித்து, ‘லோங்ஸ்’ டன் சேர்ந்து கொண்டது வயிறு.

நாட்கள் சில சென்ற பின், அம் மனிதன் நோய் வாய்ப் பட்டான். உண்ண உணவின்றியும் கஷ்டப்பட்டான். அவனது வயிறும் முன்போல் அல்லாது சுருங்கிக் காணப் பட்டது. கண்கள் குழி விழுந்தன. கால்கள் நடக்க முடியாமல் சக்தி இழந்தன. வாய் தன் வேகத்தையும் இழந்தது. மற்ற எல்லா உறுப்புக்களுமே கோர்வடைந்தன.

அவனின் வயிறு சுருங்கி விட்டதால், இப்போது முன்பு போல அந்த ‘லோங்ஸ்’ அவனுடைய வயிற்றுடன் ஒட்டி நெருங்கவில்லை. அதற்கும், வயிற்றுக்கும் இடையில் ஒரு நீண்ட இடைவெளி ஏற்பட்டு விட்டமை நன்கு தெரிந்தது,

“பார்த்தாயா? முன்பு உன்னுடன் நெருங்கி ஒட்டி உறவாடிய நன்பன் இப்போது எங்கே? நீ கஷ்டத்துக்கு உள்ளான்போது உன்னை விட்டும் தள்ளிப் போய்விட்டான். ஆனால் எங்களைப் பார்த்தாயா? நீ கஷ்டமுற்றபோது நாங்களும் உன்னால், உனது உடன் பிறந்த பாசத்தால்

கஷ்டப்படுகிறோம். இப்போதாவது உனக்குப் புரிகிறதா நாங்கள் எப்படிப்பட்டவர்கள் என்பது? இனியாவது நீ உடன்பிறந்த சகோதரர்களையும், போலி நண்பர்களையும் இனம் கண்டுகொள்” - என்று வயிற்றைப் பார்த்து மற்ற உறுப்புக்கள் கூறிக் கொண்டன.

உண்மையை உணர்ந்த வயிறு பெருமூச்சுடன் சிறிது விரிவடைந்து கொண்டது.

(தினகரன் வாரமஞ்சி – 01.08.1976)

புத்தி

அன்று பெய்த பெருமழை காரணமாக, நீர் குட்டை களில் பெருமளவில் தேங்கி நின்றது. அவற்றை வடிய வைக்கும் நோக்குடன் வெட்டப்பட்டிருந்த வழியாக அந் நீர் ஓடிக் கொண்டிருந்தது அழுற்றை நோக்கி.

விளையாடும் சிறுவர்கள் வெண் காகிதங்களினால் செய்து, விட்ட காகித ஓடங்களிலொன்று அந்நீரில் ஓடிக் கொண்டிருந்தது. தன் போக்கையே உள்ளாத அந்தக் காகித ஓடம் 'எங்கே அமிழ்ந்து விடுவோமோ' என்ற அச்சத்துடன் மிதந்து சென்று கொண்டிருந்தது. அதன் போக்கு சிறுவர் களின் உள்ளங்களை மகிழ்ச் செய்தது.

ஓடி வந்த மழை நீர் அமைதியாக இருந்த அழுற்றன் சங்கமித்ததும் காகித ஓடமும் அந்தப் பரந்த அழுற்றிலே மிதக்கத் தொடங்கியது. அது மழை நீரில் தத்தளித்து வந்தபோது இருந்த அச்சம் அழுற்று நீருக்கு வந்து சேர்ந்த போது இருக்கவில்லை. அவைகள் இன்றி இருந்த அழு காகித ஓடத்திற்கு நம்பிக்கையையும், தெம்பையும் ஊட்டிற்று.

மகிழ்ச்சிப் பிரவாகத்தில் திளைத்திருந்த காகித ஓடம் தூரத்தே ஆடி அசைந்த வண்ணம் சில அட்களையும் சுமந்து வந்துகொண்டிருந்த மரத்தினால் செய்யப்பட்ட ஓடத்தைக் கண்டதும் பெருமையடிக்க அழும்பித்தது.

“மரத் தோணியே! நீ இந்தப் பெரிய அழற்றிலே புரண்டு அழியப் போகிறாய். அதற்குள் நீ சில அட்களையும் அல்லவா சுமந்துகொண்டு வருகிறாய். ஓடிப் போய் வேறு அழுமற்ற இடத்திலே உனது வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொள்” - என்று தூரத்தே வந்த மர ஓட்டத்தைப் பார்த்துக் கூக்குரலிட்டுக் கூறியது காகித ஓடம்.

மர ஓடம் வழக்கம்போல அமைதியாக அழித் துசைந்து அதன் பயணத்தைத் தொடர்ந்து கொண்டிருந்தது.

“ஏய்..! மரத் தோணியே! அழகான வெள்ளை நிறங் கொண்ட மென்மையான எனது பேச்சுக்குச் செவி மடுக் காது எங்கே போய் அழியப் போகிறாய்?” காகித ஓடம் மூர்க்கத்தனமாகப் பேசியது.

“அற்ப அழியன் படைத்த அற்பனே! நீயா எனக்குப் புத்தி சொல்கிறாய்? என்னை நெருங்காதே! நெருங்கினால் நீதான் உனக்கே அழிவைத் தேடிக் கொண்டவனாவாய்” என்று எச்சரித்த மர ஓடம் கவனமாகப் பாதையில் ஓடிக் கொண்டிருந்தது.

இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டு அர்த்தமில்லாத அத்திரமடைந்த காகித ஓடம், மர ஓட்டத்தைப் பழி வாங்கும் நோக்குடன் அதை நெருங்கியது. மர ஓட்டத்தின் ஓட்டத் தால் எழுந்த நீர் அலையென்று, காகித ஓட்டத்தை அழுத்தி உருக்குலைத்தது.

மர ஓடம் தனது பாதையில் வழைம் போல் ஓடிக் கொண்டிருந்தது.

(தினாகரண் வாழ்முன்சரி 05.03.1978)

ஆசை

ஓரளவான நீர் மட்டத்துடன் இருந்த குளமொன்றில் சிறு தொகையான மீன்களும், நீர்ப் பாம்புகளும் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தன. அதனிடையே வாழ்ந்த ‘விலாங்கு’ மீன் ஒன்று, மீன்களுக்கும் நீர்ப் பாம்புகளுக்கும் இடையே பகைமையை வளர்க்கத் தலைப்பட்டது.

“எமது பிரிவினருக்கு இக்குளத்திலே ஒரு தனித் துவம் வேண்டும். இந்த மீன் இனத்தை ஒழித்துக் கட்டி னால்தான் நாம் நிம்மதியாகத் தனித்துவம் பெற்று வாழ வாம். ஒருவரை நாம் தலைவராகக் கொண்டு எம் குறிக் கோளை நிறைவேற்றுவோம். நானும் உங்கள் வகுப்பைச் சேர்ந்தவன் என்பதனால் தான் இந்த முடிவை எடுத்துள்ளேன்” என்று கூறி, ‘விலாங்கு’ மீன் பாம்புகளிடம் தனது தலையைக் காட்டிக் கொண்டது. விலாங்கு மீனின் தலை தங்களுடையதைப் போன்றே இருப்பதைக் கண்ட நீர்ப் பாம்புகள் ‘ஔம்’ என்று அக்கருத்தைப் பேச்சளவில் ஆமோ தித்துக் கொண்டன.

நாட்கள் நகர்ந்தன. நீர்ப் பாம்புகள் நிதானமாகவே இருந்தன.

“மீன்களே! இந்தப் பாம்புகளை நாம் எமது இடத்தை விட்டு விரட்டிடுவோம். அவர்களால் எமக்கு எதிர்காலத்தில் பெரும் தொல்லைகள்தான் ஏற்படும். எனவே, நாம் ஒரு வரைத் தலைவராகக் கொண்டு அவர்களை விரட்டியடிப்

பதற்கான நடவடிக்கைகளில் இறங்குவோம்” என்று கூறி, விலாங்கு தனது வால் பகுதியை மீன்களுக்குக் காட்டித் தானும் அவர்களின் வகுப்பைச் சேர்ந்தவனே என்பதைப் போல நடித்துக் கொண்டது.

மீன்கள் விலாங்கு மீனையே தலைவராகத் தெரிவு செய்து கொண்டன.

பெரு மழையிரான்றுடன் வெள்ளம் வந்து அக்குளம் நிரம்பிற்று. வெளி வெள்ளத்திலிருந்து ஏராளமாகக் குளத் துள் சேர்த்து கொண்ட மீன்களும், பாம்புகளும் விலாங்கு மீனின் பதவி ஆசையையும் சூழ்சியையும் புரிந்து கொண்டன. மீன்களும் நீர்ப் பாம்புகளும் ஒன்றுபட்டன. விலாங்கு மீன் பெரும் தர்ம சங்கடமான நிலைக்குள்ளாகிற்று. வந்த வெள்ளத்தால் குளத்து நீர் வெளியே பாய்ந்து கொண்டிருந்தது. அதனுடன் வெளியேறித் தப்பிவிட்டால் போதும் என்பது போலத் தோன்றிற்று ‘விலாங்கு’ மீனுக்கு.

ஒடையால் பாயும் மீன்களை, கையில் இருந்த வாளால் வெட்டிப் பிடித்துக் கொண்டிருந்த ஒரு செம்படவனின் வாள், விலாங்கு மீனின் தலையைப் பதம் பார்த்தது. தலை வேறு, உடல் வேறாகப் பிரிந்து உயிர் துறந்த வண்ணம் துடித்துக் கொண்டிருந்தது விலாங்கு மீன்.

“பதவி ஆசை பிடித்து இரு பக்கமும் போல் நடித்துப் பிரிவினைகளை உண்டு பண்ணிவிட்டுத் தர்ம சங்கடம் ஏற்படும்போது தப்பிக்கொள்ள முனைப்பவர்களின் நிலை இறுதியில் இப்படித்தான் இருக்கும்” என்று அங்கு நின்ற மிகச் சின்ன மீன் குஞ்சுகள் கூறிக் கொண்டன.

(ஸாஹிதா ஓராண்டு நிறைவு மலர் – அக்டோபர், நவம்பர் 1977)

பயன்

மனிதனருவன் சாய்வு நாற்காலி ஒன்றில் காலை நீட்டியவாறு அழு அமரச் சாய்ந்திருந்தவாறு சிந்தனை செய்துகொண்டிருந்தான். அவனிருந்த இடம் மேசையுட்பட பல நாற்காலிகள், தளபாடங்கள் போடப்பட்டிருந்த ஒரு வரவேற்பு அறையாகும்.

மனிதன் அமர்ந்திருந்த சாய்வு நாற்காலி அங்கு நில விய அமைதியைக் குலைத்துக் கொண்டிருந்தது. “ஆஹா, நாற்காலீகளே! என் அமைதியாக இருக்கின்றீர்கள். என் ணைப் பாருங்கள். நான் என்னை நாடி வந்தவனுக்கு எவ் வளவோ சேவைகளைச் செய்கின்றேன். அவனுக்குச் சொகு சாக இருப்பதற்கும், காலை நீட்டிக்கொண்டு சாய்ந்து படுத்திருப்பதற்கும் வசதியளிக்கிறேன்.

அவனது சிந்தனைக்கு எனது சேவையே மெருகூட்டு கின்றது. எனவே, நான்தான் எங்கள் யாவரிலும் சிறந்த சேவை செய்கின்றேன். நானே உயர்ந்தவன். நீங்கள் எல்லோரும் இப் பூவுலகிற்குப் பயனற்றவர்களே” - என்று பெருமையடித்துக் கொண்டிருந்தது சாய்வு நாற்காலி.

மற்ற நாற்காலிகள் யாவும் அமைதியாக மௌனம் சாதித்துக் கொண்டிருந்தன.

மீண்டும் சாய்வு நாற்காலி பேச அழும்பித்தது. “எனது சேவைதான் பெரிது. நான்தான் பயனுள்ளவன். நீங்கள்

பிரயோசனமற்றவர்கள். ஏன் வீணில் இங்கு இடத்தைப் பிடித்துக் கொண்டிருக்கின்றீர்கள்? நீங்கள் சாதிக்கும் மெளனமே நீங்கள் பயனற்றவர்கள் என்பதை விளக்குகின்றது” - என்று மீண்டும் சாய்வு நாற்காலி தற் பெருமையடித்துக் கொண்டது.

“சகோதரா! நாம் யாவரும் ஒரே இனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். கிட்டத்தட்ட ஒரே சேவையைச் செய்பவர்கள். அதற்குள் நாம் ஏன் எம்மில் உயர்ந்த சேவை செய்பவர், தாழ்ந்த சேவை செய்பவர் என்று பாகுபாடு காட்டிக்கொள்ள வேண்டும்? வீணில் தற்பெருமை பேசி மனதைப் புன்படுத் தாமல் உங்கள் பாட்டில் உங்கள் சேவையைச் செய்யுங்கள்” - என்று அவ்விடத்திலிருந்த ஒரு நாற்காலி பேசிற்று.

“முடியாது! நீங்கள் என்னை உங்களுடன் ஒப்பிட முடியவே முடியாது. நான்தான் சிறந்த சேவை செய்வதில் உயர்ந்தவன்” - என்று விட்டுக் கொடாமல் வாய்டித்துக் கொண்டே இருந்தது சாய்வு நாற்காலி.

சற்று நேரத்தில் அந்த அறைக்குச் சாய்வு நாற்காலி யில் அமர்ந்து சிந்தனை செய்துகொண்டிருந்த மனிதனின் நன்பர் ஒருத்தன் வந்து நாற்காலி ஒன்றில் உட்கார்ந்து அவனுடன் உரையாடிக் கொண்டிருந்தான். சாய்வு நாற்காலியில் அமர்ந்திருந்தவன் சற்று நிமிர்ந்து இருந்தவாறு, வந்தவனுடன் பேசிக்கொண்டிருந்தான்.

பின்பு “இந்தச் சாய்வு நாற்காலியில் நிமிர்ந்து இருந்து பேசிக் கொண்டிருப்பதால் முதுகு வலியெடுக்க அழம்பிக்கிறது. அமர்ந்திருந்து பேசுவதற்கு நாற்காலி தான் சிறந்தது” - என்று கூறியவாறு சாய்வு நாற்காலியைத்

தனது காலால் சற்றுப் பின்னுக்கு உதைத்துத் தள்ளிவிட்டு நாற்காலி ஒன்றில் போய் உட்கார்ந்தான்.

“நாம் அனைவரும் ஒரே இனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். ஒரே இறைவனால் படைக்கப்பட்டவர்கள், எம் ஒவ்வொரு வரின்தும் சேவையும் யயனுள்ள சேவையாகும். நாம் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு வேறுபட்ட சேவையைச் செய்ய வாம். அதைக் கொண்டு உயர்ந்தவன், தாழ்ந்தவன் என்று பெருமை பேசுவது அவர்களின் அறிவின்மையோகும்” என்று அங்கிருந்த மேசை அமைதியாகக் கூறிற்று.

சாய்வு நாற்காலியும் மெளனியாகிற்று.

(தினகரன் வாரமஞ்சரி – 19.01.1975)

வழிகாட்டி

துறை முகமொன்றில் கலங்கரை விளக்கொன்று ஒளிர்ந்து கொண்டிருந்தது. வேகமாக வந்த காற்று, எதிர் பாராத விதமாக அக் கலங்கரை விளக்கில் முட்டி மோதிக் கொண்டு தனது வாய்க்கு வந்தவாறு கலங்கரை விளக்கை ஏச்த தொடங்கியது.

“கலங்கரையே! நான் வருகிறேன் என்பதைப் புரிந்து, விலகி நிற்க உனக்குத் தெரியாதா? எங்கெல்லாம் ஒடி அலைந்து திரிந்து எனது கடமையை நிறைவேற்றிக் கொண்டு அலுத்துக் களைத்து வருகின்றேன் என்பது உனக்குத் தெரியுமா?” - காற்றுப் பேசியது.

“நீங்கள் மாத்திரம் தான் கடமை செய்கிறீர்கள் என்று நினைக்கின்றீர்களா? அது தவறு. நானும் தான் கடமை செய்கின்றேன். அதுவும் உன்னைப் போல ஆல்லாமல் கடமையைச் சரிவரவும் செய்கின்றேன்” - கலங்கரை விளக்கு அமைதியாகப் பதிலளித்தது.

“நீயாவது கடமை செய்வதாவது? பகலெல்லாம் உறங்குகின்றாய். இரவில் மாத்திரம் கொஞ்சம் விழித்துக் கொண்டிருக்கின்றாய். இதற்குள்தானா உன் கடமை. வீணில் பொய்யைப் பேசி எனது நேரத்தை வீணாக்காமல் என்ன விடு” - என்ற காற்று ஓட அழுத்தமானது,

“கொஞ்சம் நில்” காற்றைக் கலங்கரை விளக்குத் தடுத்து நிறுத்தியது.

“கலகலக்கும் காற்றே! நான் இந்தப் பரந்த சமூத திரத்திலே வழி தவறித் தவிக்கும் எத்தனையோ ஜீவன் களைத் தாங்கிய கப்பல்களுக்கும், வழி தேடி வரும் கப்பல் களுக்கும் உரிய பாதையைச் செவ்வனே காட்டிச் சைகை செய்கிறேன். பிறந்த நாட்டைப் பிரதிபலிப்பவனே நான் தான்” - கலங்கரை விளக்கு மனி மனியாகப் பேசியது.

“இன்னுமொன்றையும் கேள்! நான் சிறிது நேரம் ஓய் வெடுக்கலாம். ஆனால் நான் சேவை செய்யும் நேரத்தில் ஒரு நிமிடத்தைத்தானும் பிரயோசனமற்றதாக்கவில்லை என்பதை அறிந்து கொள்!” - எடுத்துரைத்தது கலங்கரை விளக்கு.

காற்றுக் கடகடவெனச் சிரித்தவாறு மீண்டும் தன் அர்த்தமற்ற பேச்சைத் தொடர்ந்தது. “நான் தான் கப்பல் களும், வள்ளங்களும் கரை சேர உதவுகிறேன் என்பது உனக்குத் தெரியுமா?”

“கப்பல்களைத் திசை திருப்பிச் செல்லவும், வள்ளங்களைக் கவிழ்க்கவும் நீதான் காரணன் என்பதும் எனக்குத் தெரியும்” - என்று கலங்கரை விளக்குப் பதில் சொல்லிற்று.

காற்று எதுவுமே பேச முடியாது தர்ம சங்கடமான நிலைக்குள்ளாகி ஓடத் தொடங்கியது. கப்பல்களும், வள்ளங்களும் கலங்கரை விளக்கை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தன.

பொழுது புலர்ந்து விட்டது. வழிகாட்டியும் அணைந்து விட்டது.

(தினகரன் வாழமஞ்சளி – 09.10.1977)

உயர்வு

ஆற்று நீரிலே அரை நிரவாளமாக அமிழ்ந்து அமிழ்ந்து நீராடிக் கொண்டிருந்த அழகிய இளம் பெண் தனது ஆயரணங்களில் ஒன்றான மாணிக்கக் கல் பதித்த தங்க மாலையை அழ்நோரம் கழற்றி வைத்திருந்தாள்.

“நன்பனே! எப்படி? சுகமா? உயர்ந்த இடத்தில் போய் விட்டதால் எங்களை மறந்து விட்டூர்கள் போலிருக் கின்றது. இருந்தாலும் நாங்கள் உம்மை ஒருபோதும் மற வோம். எங்களிடம் வார்த்தைக்குப் பஞ்சமில்லை” - என்று அங்கே அழ்நோரம் பருக்கைக் கற்களாகக் காட்சியளித் தலைகள் தம்மைக் கண்டுகொண்டும் பேசாமல் இருந்த - மாலையில் பதிக்கப்பட்டிருந்த மாணிக்கக் கல்லைப் பார்த்துக் கேட்டன.

மாணிக்கக் கல்லோ அப்படிக் கதைத்த தனது பழைய நண்பர்களான அக்கற்களின் பேச்சுக்குச் செவி மடுக்கரமல் அவற்றை ஏறைடுத்தும் பாராது, தான் ஒட்டி உறவாடிக் கொண்டிருந்த தங்க மாலையுடன் பேசிக் கொண்டிருந்தது.

“நன்பனே! நீயும் எங்களுடன் எங்களைப் போல் தான் கிடந்து வாழ்ந்தாய். உனது விதி நீ மாணிக்கமாய் உருபு பெற்றாய். அதற்காக எங்களுடன் உறவு வைத்துக் கொள்ளக் கூடாது என்று அர்த்தமா? எங்களைக் காணும் போதாவது கதைத்துக் கொள்!” - என்று எல்லாக் கற்களுமே வேண்டின், மாணிக்கக் கல்லை. அதற்கும் மாணிக்கக் கல்

செவி மடுக்கவில்லை. இளம் பெண் சற்று நேரத்தில்வந்து மாலையை அணிந்து கொண்டதும், அந்த மாலையில் இருந்த மாணிக்கக்கல்லும் கர்வத்துடன் போய்விட்டது.

சில நாட்களின் பின் அதே அழுறோரம், ஆங்கே பருக்கைக் கற்களாகக் காட்சியளித்த சில கற்கள், மிக விலை யுயர்ந்த மாணிக்கக் கற்களாகக் கண்டு பிடிக்கப்பட்டு, அவையும் பட்டை தீட்டப்பட்ட மாணிக்கக் கற்களாக உருப்பெற்றன. அவற்றில் ஒன்று அதே இளம் பெண்ணின் வலக்கையில் தங்க மோதிரத்தில் பதிக்கப்பட்டுக் காட்சியளித்தது.

“நன்பா, எப்படிச் சுகமா?” மாலையிலே பதிக்கப்பட்டிருந்த மாணிக்கக் கல், மோதிரத்தில் பதிக்கப்பட்டிருந்த புதிய மாணிக்கக் கல்லைப் பார்த்துக் கேட்டது.

“நல்ல சுகந்தான். அதுபோலவே எமது அழுறோர நன் பர்களும் சுகமாகவே இருக்கின்றார்கள். சிலர் எம்மைப் போல உயர்ந்த பல இடங்களுக்குப் பிரிந்து சென்றுவிட்டார்கள்” என்று சொன்னது மோதிரத்தில் பதிக்கப்பட்டிருந்த கல்.

“உண்மையாகச் சிலர் உயர்ந்து விட்டார்களா? அவர்கள் இப்போ எங்கே?” - ஆவலுடன் கேட்டது மாலையில் இருந்த மாணிக்கக் கல்.

“அவர்கள் எங்கே பேரயுள்ளார்கள் என்பது எனக்குத் தெரியாது. இருந்தாலும் அவர்கள் உன்னைப் போல இலகுவில் யாரையும் மறந்துவிட மாட்டார்கள்” - என்று மோதிரத்தில் இருந்த புதிய மாணிக்கக் கல் சொன்னதும் மாலையில் இருந்த பழைய மாணிக்கக் கல் வெட்கத்தால் தலைகுளிந்துகொண்டது.

(கூடார் - மார்கழி - ஈத 1978, கலை இலக்கியத் திங்கள் இதழ்)

செல்வம்

பல விவசாயிகளுக்குச் சொந்தமான நெல் வயல்கள் சில அருகருகே அமைந்திருந்தன. அவற்றில் ஒரு விவசாயிக்கு நீர் பாய்ச்சுவதற்குப் போதிய வசதி இருந்தது. மற்ற விவசாயிகள், கிடைக்கும் சொற்பநிறையே நெற்பயிர்கள் நன்றாக வளரப் பாய்ச்ச வேண்டியிருந்தது. அளவுக்கு அதிகமாகக் கிடைத்த நிறைத் தனது வயலுக்குப் போதி யளவு பாய்ச்சி, நெற்கதிர்களைச் செழிப்பாக வளரச் செய்து அவற்றைக் காய்த்துக் குலுங்க வைத்துவிட வேண்டும் என்ற ஆசையால் அவ் விவசாயி தன்னீரை வாரி வாரி இறைத்தான்.

மற்ற விவசாயிகள் தமக்குக் கிடைத்த வரையறுக்கப் பட்ட நிறைப் பரவலாகத் தமது நெற்பயிர்களுக்குப் பாய்ச்சினர். அவையும் வளரத்தான் செய்தன.

அளவுக்கதிகமாக நிறைப் பெற்றுச் செழித்திருந்த நெற்பயிர்கள் அதன் பூரிப்பால் பெருமையில் திணைத்தன. வரட்சியையே கண்டிராத அந்நெற் பயிர்கள் பக்கத்து வயல் களில் நின்ற நெற் பயிர்களைப் பார்த்து, “உங்களது பெற்றோர் மிகவும் கெட்டவர்கள். இருக்கின்ற தன்னீரைக் கட்ட உங்கள் வளர்ச்சிக்காகப் பாய்ச்சுகின்றார்களில்லையே. எங்களது பெற்றோர்கள் மிகவும் நல்லவர்கள். எமது செழிப் பான வளர்ச்சியையும் வளமான வாழ்வையும் கருத்திற் கொண்டு எமக்குத் தேவையான தன்னீரை விட மேலதிக

மாக எங்களுக்குப் பாய்ச்சுகிறார்கள்” - என்று கூறி அவற் றைப் பயிர்களித்தன.

வெட்கத்தால், “சகோதரர்களே! அப்படிச் சொல்லா தீர்கள். எங்களது பெற்றோர்களுக்கும் எங்கள் வளர்ச்சி யில் ஆக்கறை உண்டுதான். அவர்களுக்கு எம்மை வளர்ப் பதற்குத் தேவைப்படும் செல்வமான தண்ணீர் குறைவரக்கக் கிடைப்பதால்தான் உள்ளதைக் கொண்டு நல்லது பண்ணப் பர்க்கின்றார்கள்” - என்று கூறின, அளவான நீர்ப்பாய்ச் சலைப் பெற்ற நெற் பயிர்கள்.

“நாங்கள் வளர வேண்டிய பருவம். எங்களுக்கு அள வுக்கு அதிகமாக நீரைப் பாய்ச்சினால் நாங்கள் கெட்டுப் போய் விடுவோம் என்பதை எங்களது பெற்றோர்களான அறிவுள்ளவர்கள் நன்கறிந்துள்ளார்கள். அதனால்தான், எமது பருவத்துக் கேற்பத் தண்ணீரை அளவுடன் எமக்குப் பாய்ச்சுகிறார்கள். நாங்களும் வளர்ந்து உங்களை விட அதிகமாக எங்களது பெற்றோருக்கு உழைத்துக் கொடுக்கத்தான் போகிறோம்” - என்று அளவான நீர்ப் பாய்ச்சலைப் பெற்ற இன்னுஞ் சில நெற் பயிர்கள் கூறின.

நீர்ப் பாய்ச்சலை அளவுக்கதிகமாகப் பெற்று, அறிவு மயங்கியிருந்த நெற் பயிர்கள் உள்ளன. “போதும் நிறுத் துங்கள் உங்கள் வாதத்தை. பெற்றோரின் வறுமையை மறைக்கக் காரணம் கூறுகின்றீர்களா? செல்வத்தால் வளரும் நாம்தான் எதிர்காலத்தில் காய்த்துக் குலுங்கப் போகின்றோம்” என்றன.

காலம் கழிந்தது. அளவான நீர்ப் பாய்ச்சலைப் பெற்றிருந்த நெற் பயிர்கள் நிறைவரன கதிர்களை ஈன்று

பொலிவுடன் விளங்கின. அவற்றைப் பார்த்த அவ்வயற் சொந்தக்கார விவசாயி பெருமையில் திணைத்தான்.

அளவுக்கதிகமான நீர்ப்பாய்ச்சலைப் பெற்றிருந்த நெற்பயிர்களில் பெரும் பகுதி, நீர் அளவுக்கதிகமாகிய தால் அடிமிழந்து அழுகியிருந்தன. அங்கொன்றும் இங் கொன்றுமாக எஞ்சியிருந்த நெற்பயிர்கள் சிறுசிறு கதிர் கள் சிலவற்றை மாத்திரமே ஈன்றிருந்தன.

தாம் பெற்றிருந்த செல்வத்துக்கு ஏற்பத் தம் பெற்றோ ருக்கு உழைத்துக் கொடுக்கவில்லை என்பதை அந்தெந்த பயிர்கள் உணர்ந்திருந்தாலும், தமது பெற்றோர் விட்ட தவறுதான் அதற்குக் காரணம் என்பதை உணர இன்னும் சற்றுக் காலம் பிடிக்கும் என்பதை உணராத அவை, அமைதியாக நின்றன.

தனது தவறை உணராத விவசாயி, தனது வயலைத் திட்டித் தொலைத்தான்.

(தினகரன் வாரமஞ்சரி – 12.06.1977)

பிரதிபலன்

கிணற்று நீரிலே நெடுநாளாக வாழ்ந்துவந்த நீர்த் தவளைக்கு அண்மையில் அதே கிணற்றில் வந்து குடியேறிய மீனான்று பேச்சுத் துணையாக வாய்த்தது.

தவளை அவ்வளவு காலமும் தனிமையாக அனுபவித்து வந்த உணவு போன்ற சுக போகங்களில் மீனும் பங்கெடுத்துக் கொண்டதும் தவளைக்கு நன்கு தெரியும். மீன் அங்கு வந்து ஒரிரு நாட்கள் சென்றபின், தவளை மிடம் ஒரு காரசாரமான கேள்வியைக் கேட்டுவிட்டது.

“தவளையே! எப்போது பராத்தாலும் உனது பொந்துக்குள் போய்ப் புகுந்து கொள்கிறாய். நான்தானே இந்தக் கிணற்று நீரிலேயுள்ள புழு, புச்சி, கிருமிகளையெல்லாம் அழித்து ஓழிக்கின்றேன். நீயோ உன் பொந்தினுள்ளே இருந்து கவனித்திருந்து, ஏதோ இரண்டொரு புச்சி புழுக் களை மட்டும் பிடித்து உண்டு உனது பசியைப் போக்கிக் கொள்கிறாய். நானோ பலன் கருதாது சேவை செய்கிறேன்” என்று பேசியது.

இதனைக் கேட்ட தவளை வாய்விட்டுச் சிரித்தது. சிரித்து விட்டுப் பேசியது, “மீனே! இந்த உலகிலே எவ்ருமே பிரதிபலன் கருதாது எச்சேவையையும் செய்வ தில்லை. சுயநலம், பிரதிபலன் கருதிச் செய்யும் சேவையில் பிறர் நலனும் பேணப்படுகிறது. நானும் புச்சி, புழுக் களைப் பிடித்து உண்ணும் அதேவளையில், எனது

பசியைப் போக்கிக் கொள்வதுடன் நீரையும் சுத்தப்படுத்துகிறேன். அதுபோலத்தான் நியும். அப்படியிருக்க ஏன் பிதற்றுகிறாய்?" - என்று இடித்துக் கேட்டது தவணை.

"இல்லை! இல்லவேயில்லை! நீங்கள் தான் பிரதிபலன் கருதிச் சேவை செய்பவர்கள். நான் அப்படியல்ல. பிரதிபலன் கருதாது பொதுச்சேவை செய்பவன். நான் செய்யும் சேவைக்குப் பிரதிபலன் எதுவுமேயில்லை" - என்று அழப்பரித்தது மீன்.

மீன் தான் செய்யும் சேவைக்காகப் பிரதிபலன் எதுவுமே பெறுவதில்லை என்றால், தொடர்ந்து மூன்று நாட்களுக்கு நீரிலேயுள்ள எந்தவித பூச்சி, புழுக்களையோ, கிருமிகளையோ உண்ணக் கூடாது என்றும், அதைத் தான் கவனிப்பதாகவும் தவணை சிரான்னதும் அந்திபந்தனைக்கு மீன் உடன்பட்டு, மூன்று நாட்கள் வரை அந்தீரில் உள்ள எதையுமே உட்கொள்ளாதிருந்தது.

மறுநாள் மீன் பட்டினியால் வாடி, உயிர் துறந்து பின் மாய் மிதந்து அந்தீரையே அசுத்தப்படுத்தியிருந்தது. இறந்த அம்மீனை மனிதனைருவன் வாளியில் எடுத்து, வெளியேற்றிக் கொண்டிருந்ததைப் பார்த்த தவணை,

"எந்தச் சேவையிலும் பிரதிபலன் இல்லாமல் இல்லை. பிரதிபலன் கருதிச் செய்யும் முயற்சிதான் சேவையாகத் தோற்றமனிக்கிறது" - என்று மீண்டும் வாய் விட்டுச் சொல்லிக் கொண்டது.

(தினகரன் வாரமஞ்சரி – 30.04.1978)

உள்ளம்

விவசாயி ஒருத்தன் வாழைத் தோப்பிலிருந்து இரு வாழைக் குலைகளைத் தனது பிள்ளைகள் சாப்பிட்டுத் தீர்க்கட்டும் என்ற ஆசையடன் வீட்டிலே கொண்டு வந்து வைத்தான். அதில் ஒன்று யானை வாழைக் குலை. மற்றது கோழிக்கோட்டு வாழைக் குலை.

கோழிக்கோட்டு வாழைப் பழங்கள் மஞ்சள் நிறமாக வும், பருமனாகவும் பார்ப்பதற்கு அழகாகவும் காட்சியளித் தன. யானை வாழைப் பழங்கள் பழுத்திருந்தாலும் அவற் றின் தோல் பச்சை நிறமாகவே காட்சியளித்தது.

வீட்டிலே இருந்த சிறுவர்கள் எல்லோராகும் கோழிக் கோட்டு வாழைப் பழங்களையே விரும்பிச் சாப்பிட்டார்கள். எந்நேரமும் தொங்க விடப்பட்டிருந்த கோழிக்கோட்டு வாழைப் பழங்களையே சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். யானை வாழைப் பழங்களை, அவர்கள் ஏறிற டுத்தும் பார்க்கவில்லை. இதனால் யானை வாழைப் பழக் குலைக் குச் சலுப்புச் சலுப்பாய் வந்தது.

“பாராடா நான் என்ன பார்ப்பதற்கு அவ்வளவு பயங்கரமானவனா? அல்லது நான் யாருக்கும் துரோகம் செய் பவனா? இந்தச் சிறுவர்கள் என்னிடம் நெருங்கிப் பழுகு கிறார்களே இல்லையே. ஏன் என்னில் உன்னிடமுள்ள இனிமையில்லையா?” என்று கோழிக்கோட்டு வாழைப் பழக் குலையைப் பார்த்து, யானை வாழைப் பழக் குலை கூறி மனம் வருந்தியது.

“உனது தோற்றுத்தைப் பார்த்தால் யார்தான் உன்னிடம் கிட்ட நெருங்கப் போகிறார்கள். என்னைப் பார். நான் எவ்வளவு சந்தோசத்துடன் சிரித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். உன்னைப் போல அளவுக்கு மீறி நீண்டு வளராது கட்டுமஸ்தான உடலுடன் இருக்கின்றேன். அதுதான் என்னுடன் எல்லோரும் பழகும் இரகசியம்” - என்று தன்னைப் புகழ்ந்தும், யானை வாழைக் குலையை இகழ்ந்தும் பேசிக் கொண்டது கோழிக்கோட்டு வாழைக் குலை.

இரண்டொரு நாட்கள் இதே கவலையால் யானை வாழைக் குலை மனம் கோர்ந்தது. ஆனால் அது தனது கனிவான், இனிமையான உள்ளத்துடனேயே இருந்தது. கோழிக்கோட்டு வாழைப்பழக் குலையின் நுனிப் பாகத்தில் இருந்த பழங்கள் சிறுவர்களுக்கு எட்டாததால், அவர்கள் யானை வாழைப்பழக் குலையை நாடினர்.

யானை வாழைப்பழம் ஒன்றைச் சாப்பிட்டுச் சுவைத்த போதுதான், சிறுவர்கள் அதன் இனிமையை உணர்ந்தனர். மகிழ்ச்சியில் ஒரு சிறுவன் “அஹா... என்ன இனிமை இந்த யானை வாழைப் பழங்கள். நான் இவ்வளவு நாளும் இது கனிவு, ரூசி என்பன இல்லாத காய் என்றல்லவா நினைத்திருந்தேன்” - என்று வாய்விட்டே சொல்லிவிட்டான்.

“யாரையும் அவருடைய தோற்றுத்தையோ, உருவத்தையோ, நிறத்தையோ கொண்டு அவர்கள் கெட்டவர்கள், நல்லவர்கள், இப்படிப்பட்டவர்கள் தான் என்று எடை போட்டுவிட முடியாது” - என்று தோட்டத்திலிருந்து பறிக்கப் பட்டு அங்கு கொண்டுவந்து போடப்பட்டிருந்த பலாப் பழ மொன்று ஓர் உண்மையை அமைதியாகக் கூறி வெளிப் படுத்தியது.

(தினாங்கள் புதன் மலர் – 02.02.1977)

அந்தஸ்து

புத்தம் புதிதாய்க் கட்டப்பட்ட பெரிய வீடொன்றுக்கு இலகுவராகத் தண்ணீர் விதியோகிப்பதற்காகக் கட்டப் பட்டிருந்த உயர்ந்த நீர்த்தொட்டி ஒன்றுக்குள் புகுந்து கொண்ட காற்றைப் பார்த்துச் சினங் கொண்டது அந்த நீர்த் தொட்டியினுள் இருந்த தண்ணீர்.

“சீ... அற்ப காற்றே! உயர்ந்த இடத்தில் இருக்கும் எனது இடத்திற்குள் ஏன் அனுமதியின்றி நுழைந்தாய்? உடனே இவ்விடத்தை விட்டு வெளியேறு” தொட்டியினுள் இருந்த தண்ணீர் ஆவேசமாகப் பேசியது.

“இங்கு வந்து நுழைந்தது எனது தவறாக இருக்க வாம். அதற்காக என்னை அற்பன் என்றெல்லாம் தூற்றிப் பேசாதீர்கள்.” - காற்று அமைதியாகப் பேசியது.

“சே..! உன்னை அற்பன் என்று அழையாமல் மகா ராசா என்றா அழைக்கச் சொல்கின்றாய்? தேவைக்கும் அதிகமாகக் கண்ட கண்ட இடமில்லாம் காணப்படும் நீ அற்பன் இன்றி வேறு யார்? என்னைப் பார். நிலத்தின் அடியிலே கிணற்றுள் இருந்த என்னை மின்சார மோட்டாரின் உதவியால் மேலே கொண்டந்து உயர்த்தி வைத்துள்ளார் கள். எனது அருமை பெருமையால்தான் என்னை உயர்த்தி வைத்துள்ளார்கள். நான் இந்த வீட்டில் உள்ளவர்களுக்கு அவசியமாகும்போது குளிப்பதற்கும் குடிப்பதற்கும் இன் னோரன்ன தேவைகளுக்கும் பயன்படுவேன்” - தண்ணீர் பெருமையடித்தது.

“நீரே..! உன்னை நீயே உயர்த்திப் போகதே! நானும் உன்னை விடவும் உயர்ந்த இடத்தில் உள்ளவன் தான் என்பதை மறந்துவிடாதே!” - காற்று காரசாரமாகப் பதில் இருத்தது.

“நீ உயர்ந்த இடத்தில் இருக்கலாம். ஆனால் எனது வம்சத்தில் நான்தான் உயர்ந்த இடத்தில் இருக்கும் உயர்ந்தவன்; என்னைவிட மேலே யாரும் இல்லை என்பதை மறந்து விடாதே. உடனே வெளியேறு..!” தண்ணீரின் இந்த வார்த்தையைக் கேட்ட காற்று தனக்குள் ஒரு தீர்மானத்தை எடுத்தவாறு வெளியேறியது.

அன்று மாலை காற்று சினங்கொண்டது போல பல மாக மேலும் கீழுமாக வீசியது. எங்கும் ஒரே சலசலப்பு.

கீழேயிருந்து வேகமாக எழுந்த காற்று, நீர்த் தொட்டியை மூடியிருந்த தகரத்தை எங்கோ வீசி ஏறிந்தது. தொட்டியினுள் கிடந்த தண்ணீரைக் கீழ் நோக்கிப் பார்த்த காற்று, வேகமாக ஆகாயத்தை நோக்கி உயர்ந்து சென்ற வேகத்தில் இருண்ட முகில்களோடு முட்டியது. முட்டியது தான் தாமதம் மழை “சோ”வெனப் பொழியத் தொடங்கிற்று. பொழிந்த மழை நீர், தொட்டியில் கிடந்த தண்ணீரின் மேல் விழுந்து கொண்டிருந்தது.

“உன்னை விடவும் உயர்த்தில் உனது வம்சத்தவர்கள் இருக்கின்றார்கள் என்பது உனக்கு இப்போது புரிகிறதா?” என்று விநயமுடன் கேட்ட காற்று, வெட்கத்துடன் அமைதி யாக துடங்கிவிட்ட தண்ணீரைத் தழுவிச் சென்றது.

(தினகரன் வாரமஞ்சனி – 20.12.1987)

பருவம்

தான் காசு வெளியிடும் வங்கியோன்றில் கடமையாற்றும் உத்தியோகத்தர் ஒருவரின் முன்னால் பழக்கத்தில் உள்ள பழைய தான் காசுகளும், புதிய தான் காசுகளும் கட்டுக் கட்டுகளாய் இருந்தன. புதிய தான் காசுகளை மாற்றி வாங்கியோர் அவற்றை மனச் சந்தோஷத்துடன் எடுத்துச் சென்றனர். சிலர் பழைய காசுகளைக் கொடுத்து விட்டு அதற்குப் பதிலரகப் புதிய நோட்டுக்களை வாங்கிச் சென்று கொண்டிருந்தனர்.

“பார்த்தாயா எனது இளமைக்கு இருக்கும் மஷை. இங்கு வரும் எல்லோருமே பொலிவடனும், இளமையுடனும் இருக்கும் இளைஞர்களாகிய எங்களை எவ்வளவு ஆசையுடன் ஏற்றுக் கொள்கிறார்கள். அவர்களுடன் வரும் கிறுவர்கள் எங்களை எடுத்து முத்தமிட்டே விடுகின்றார்கள். வயோதிபர்களாகிய உங்களைத் தேவையில்லை என்று ஒதுக்குகின்றார்களே. உங்களைப் பார்க்கப் பரிதாபமாக இருக்கிறதே” - புதிய தான் காசுகளைக் கொண்ட ஒரு கட்டு வாய் விட்டுக் கத்தியது.

“இளைஞர்களே! எங்களைப் பார்த்து நீங்கள் பரிதாபப் பட வேண்டியதில்லை. உங்களது வளர்ச்சியடையாத அறி வைக் கொண்டு எங்களை எடை போடாதீர்கள். நாங்கள் அனுபவப்பட்டவர்கள். நீங்கள் அனுபவப்படப் போகிறவர்கள். முன்பு ஒரு காலத்தில் நாங்களும் உங்களைப் போன்றே

எல்லோராலும் விரும்பி ஏற்கப்பட்டவர்கள். காலப்போக்கில் ஏதோ இன்று முதுமை பெற்றுவிட்டோம். இருந்தாலும் இன்னும் உங்களுக்கு இருக்கும் மதிப்புத்தான் எங்களுக்கும் உள்ளது” என்று கூறியது பழைய தாள் காசுகளைக் கொண்ட கட்டிடான்று.

“எங்கள் இளமைப் பருவத்தில் எங்களைக் கிறுவர் தொடக்கம் பெரிய பணக்காரர் வரை ஆசையடன் கொஞ்சி யும், பாதுகாத்தும் வந்தார்கள். நாள் பேரகப் போக இந்திலைக்குள்ளாகி விட்டோம். இருப்பினும் இப்போதும் எங்களது வயதையொத்தவர்கள் இன்னும் இளைஞர்களின் தோற்றுத்திலும் முன்பு போலவே விரும்பப்படும் நிலை மிலும்தான் இருந்து சேவை செய்து கொண்டிருக்கின்றார்கள். எங்களுக்கு இப்போது உங்களைப் போன்ற வாலிப் வாழ்க்கையே அலுத்துவிட்டது” என்று பழைய தாள் காசுகளைக் கொண்ட இன்னுமொரு கட்டுக் கூறிற்று.

“அமாம்! எல்லோருமே அப்படித்தான். கால தேவனின் மாற்றத்தால் வயோதிபமடைந்து விட்டதை மறைத்து, முன்னெய் வாழ்க்கை அலுத்து விட்டது என்று கூறுவது இயல்புதான். அதற்காக வாலிப் வாழ்க்கையைத் தாழ்த்திக் கூறாதீர்கள்” என்று ஒன்று சேர்ந்து கூறின, புதிய தாள் காசுகளைக் கொண்ட கட்டுக்கள்.

அங்கு கடமையாற்றிக் கொண்டிருந்தவர் பழைய தாள் காசுக் கட்டுக்களைச் ‘சேவை செய்யத் தகுந்ததல்ல’ எனக் கருதி அவற்றை வேறாக ஒதுக்கி வைத்தார். இன்னும் சேவையிலுள்ள பழைய நோட்டுக்கள் வரும்போது அவற்றையும் அவ்வாறே செய்யவேண்டுமென அவர் மனதில் நினைத்துக்கொண்டார்.

“உண்மைதான். இளைஞர்களையிருந்து சேவை செய்து, வாழ்க்கையை நன்கு அனுபவித்து வயோதிபமடைந்து விட்டால் அவர்களுக்கு ஒய்வு கொடுக்கவேண்டியது நியதிதான்.

இன்றைய வயோதிபர் நேற்றைய இளைஞர்!
இன்றைய இளைஞர் நாளைய வயோதிபர்!”

என்று அங்கிருந்த இரும்புப் பணப் பெட்டி அமைதி யாகக் கூறிற்று.

(தினகரன் வாரமஞ்சரி – 13.06.1976)

பந்தம்

‘அல்சேவியன்’ என்னும் உயர் ஜாதி நாய் வளர்க்கப் பட்டு வந்த ஒரு வீட்டின் முற்றத்தில்தான், நாட்டினத்தைச் சேர்ந்த பெண் நாய் இரவு வேளைகளில் வந்து படுத்துக் கொள்ளும்.

‘அல்சேவியன்’ நாய் இரவு வேளைகளில் தனது கூட்டில் நிம்மதியாக உறங்கும் நேரவெள்ளாம் நாட்டின நாய்தான் அந்த வீட்டையே காவல் செய்து கொள்ளும். இத்தனைக்கும் அந்த நாய் தனது உணவையில்லாம் ஹோட்டல்களிலிருந்து எச்சில் வீசும் இடங்களிலிருந்தும், சாக்கடைகளிலிருந்தும் தான் பெற்றுக் கொள்ளும்.

ஒரு நாள் நாட்டினப் பெண் நாய், ஒரு ஆண் குட்டியை இரவு வேளையில் வழைமயாகப் படுத்துக் காவல் செய்யும் அவ்வீட்டின் முன்புறத்தில் ஈன்றது. காலையில் இதைக் கண்ட வீட்டுக்காரன் அந்தத் தாய் நாயையும், குட்டியையும் தனது வேலைக்காரனைக் கொண்டு இழுத்துப் பாதை யோரம் போடுவித்தான்.

தாய் நாய்க்கோ அன்று உணவு தேடிச் செல்லவே முடியாத நிலை. பிரசவித்த அன்று, வழைமயோல் எப்படி அது உணவு தேடித் தூர் இடம் செல்ல’முடியும்? அதனால் அதன் பசியைத் தாங்க முடியாத நிலை ஒரு புறம். மறு புறம் அன்றே ஈன்றெடுத்த தனது அருமை மகவைப் பாது

காவலில்லாமல் பாதையில் விட்டு விட்டு உணவு தேடிச் செல்ல முடியாத இக்கட்டான் நிலை. நன்கு சிந்தித்து ஒரு முடிவுக்கு வந்தது.

வீட்டில் எச்சில் வீசும் இடத்துக்குப் போய் நின்று அன்புடன் குழைந்து மெதுவாக வாலை ஆட்டிக் கேட்டது. அதற்குக் கிடைத்த பரிசு பொல்லடிதான். வேதனையுடன் அது மீண்டும் தனது குட்டியிருக்கும் இடத்தை நோக்கிப் போன்போது அங்கே ‘அல்சேவியன்’ நாயின் கடெஞ்சில் அந்த நாயால் உண்டு கழிக்கப்பட்ட உணவு நிலத்தில் வீசப்பட்டுக் கிடந்ததைக் கண்ட நாட்டு நாய்க்கு, வாயில் உமிழ்நீர் சுரந்தது.

அவ்விடத்திலேயே நின்று ‘அல்சேவியன்’ நாயைப் பார்த்துத் தனது பரிதாப நிலையைச் சொல்லி, “வீசன்டு கிடக்கும் உணவை உண்ணட்டுமா?” என்று இரந்து கேட்டது. உணவிற்குப் பதிலாக அங்கும் ‘அல்சேவியன்’ நாயின் கீழ்த்தரமான ஏச்சும், மீண்டும் எச்சானின் பொல் லடியும் தான் கிடைத்தன.

வழியால் சென்ற ஒருவர் குட்டி நாயின் அழகைக் கண்டு அதையும், அதன் தாயையும் தனது வீட்டுக்குக் கொண்டு சென்றார்.

ஓம்! இறைவன் அவற்றின் வாழ்வை மலர வைத்து விட்டான். அவற்றுக்குப் பால், உணவு, இறைச்சி எல் லாமே கிடைத்தன. போதாக் குறைக்கு, தங்கி வாழ ஒரு கூடும் கிடைத்தது.

இன்னோர் நாள் தங்கள் எச்சானனுடன் அந்தத் தாய் நாயும், குட்டி நாயும் சென்று கொண்டிருந்தன.

தனது மாணி எசமானின் பங்களாப் பக்கமாகப் போன போது தாய் நாய் ஆவலுடன் அவ்வீட்டுப் பக்கம் தலை யைத் திருப்பியது.

பழைய வீட்டுக்கார எசமான், அந்நரயை ஆசையடன் கூப்பிட்டான். 'அல்கேளியன்' நாயும் அதை அழைத்தது.

“சி... தூ...!

உங்களுக்கு வெட்கமில்லையா? கங்டப்படும் போது உங்கள் கணகளுக்குத் தெரியாமல் பேரய்விட்டோம் நாங்கள். இப்போது நல்ல நிலையில் இருக்கும் போதுதான் எங்கள் உறவு உங்களுக்குத் தேவையா?” என்று கூறிய தாய் நாய் தனது பின்னம் காலைத் தூக்கி அந்த வீட்டின் மதிலில் சிறுநீர் கழித்து விட்டுத் தனக்கு நல்லாழ்வளித்த எசமானைப் பின் தொடர்ந்து கொண்டிருந்தது.

(ஏப்ரல் - மே, 1977 - சாலைறா இதழ்)

களங்கம்

மதுவும் மங்கையுமாகக் காலத்தைக் கழித்துக் கொண்டிருந்த அவனின் கண்களில் புதிய நாகரிகமான தோற்றுத்தைக் கொண்ட அன்னம் அகப்பட்டுக் கொண்டாள். நறுமணம் கமமும் அந்த அன்னம் நாட்டுக்குச் சேவை செய்யப் பிறந்த ஏழை விவசாயக் குடும்பத்தில் உதித்தவள்.

மது போதையில் இருந்த அவன், அன்னத்தைக் கவர்ந்து, அவளைச் சுலைத்தான்; இன்பமடைந்தான். பின்னர், “சீ..! இவளால் இவ்வளவு தொல்லைகள் எனக்கு ஏற்படும் என்பதை அறிந்திருந்தால் என்னள் வேணும் விரும்பியிருக்க மாட்டேன்” என்று அவனது வாய், வார்த்தைகளைக் கொட்டின. அவனது வாயினால் உழிழ் நீரைக் காறி அன்னத்தில் உழிழ்ந்து விட்டு, விலகிக் சென்று கொண்டிருந்தான்.

ஆம்! அன்னம் சமையற்காரனால் ‘புரியாணி’ சாப்பாடாக உருவம் மாற்றப்பட்டிருந்தாள். மதுவை அளவுக்கு அதிகமாக அருந்தி, மதிகெட்டு வந்த அவனின் கண்களில் அந்தப் ‘புரியாணி’ சாப்பாடு பட்டதும் ஆசை உந்தவினால் வாங்கிக் காப்பிட்டான். துணால் அவனது உள் உறுப்புக்கள் அவற்றை ஜீரணிக்க நியாயமில்லாமையால் மறுத்தன. அதன் விளைவுதான் அவன் வாந்தி எடுத்துக்கொண்டு, தனது தவறினால் தான் அப்படி நேர்ந்தது என்பதை

உணராது 'புரியாணி' சாப்பாட்டை வரய்க்கு வந்தவாறு தூற்றிக் கொண்டிருந்தான்.

"சீ... குடிகாரப் பயலே!

என்னை ஜீரணிக்கத் தெரியாத மது போதையில் வந்து களங்கப்படுத்தி என்னைப் பிரயோசனமற்றவளாக்கி விட்டு என்னையே இகழ்ந்து செல்கின்றாயே!

நீ என்னை விட்டு வைத்திருந்தால் நான் மற்றவர் களின் கையில் முறையாகச் சென்றடைந்து நான் பிறந்ததன் பயனை நிறைவேற்றியிருப்பேன்!

இனியாவது உனது குடியை விட்டு என்னைப் போன் நோரைக் களங்கப்படுத்தாது ஒழுங்காக வாழப் பழகிக் கொள்!

இனி நான் களங்கப்படுத்தப்பட்டவன். என்னையார் தான் ஏற்றுக்கொள்ளப் போகிறார்கள்" என்று கூறிப் புலம்பி வாந்தியாக அவனது வாயிலிருந்து வெளியேறிக் கிடந்த சோற்று மணிகளை, நன்றியுண்ண நாயென்று சுவைத்துக் கொண்டிருந்தது,

(தினாகரன் வாரமஞ்சரி – 15.10.1978)

துன்பம்

நீரோடை அருகே நின்ற அழகிய வெண் கொக்கு ஒன்று மீன்களைப் பிடித்துச் சாப்பிட்டுத் தன் பசியைப் போக்கிக் கொண்டிருந்தது. அது குறிவைத்த மீன்கள் எதுவுமே தப்பாமல் அதன் வாயில் துகப்பட்டுக் கொண்டே இருந்ததால் நாம் நினைத்தவையே எம் வாழ்வில் நடக்கும் என்ற அசட்டு நம்பிக்கை அதன் மனதில் குடி கொண்டிருந்தது.

திடீரென அந்தக் கொக்கு கால் தவறி அருகே சேறும் சக்தியமாய் இருந்த நீர்க் குடடைக்குள் விழுந்ததும் அதன் அழகிய வெள்ளை உடம்பெல்லாம் சேறு பட்டு, அதன் வெள்ளை நிறத்தை இழந்து அசிங்கமாகக் காட்சி யளித்தது. கொக்குக்கு அந்திரம் அந்திரமாக வந்தது.

“சே...! என்ன இறைவன். இறைவன் இருந்தால் இப்படியெல்லாம் என்னைத் துன்பப் படுத்துவானா?” என்று தனக்குத் துன்பத்தை ஏற்படுத்திய இறைவனைத் தூற்றித் தனிமையிலேயே வாய்விட்டுப் பேசியது.

துன்பத்தால் கவலையுடன் இருந்த அந்தக் கொக்கு, தூரத்தே தன்னை மறந்த நிலையில் சிறிய சிறிய மீன்களை இலகுவாகப் பிடித்துத் தனக்கு இறையாக்கிக் கொண்டிருந்த இனினென்னாரு வெண் கொக்கைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த வேளையிலே, மேலே இரண்டு இராஜாளிகள் அமைதியாகக் கீழ்நோக்கிப் பறந்து வந்து கொண்டிருந்தன.

“இதோ கீழே யோசனையுடன் கொடுகிப் போம் உட் கார்ந்து கொண்டிருக்கிறதே ஒரு கொக்கு, அதைத்தான் இன்று பிடித்து எமக்கு உணவாக்கப் போகிறோம்” என்று முரட்டுக் குரவில் கூறியது ஓர் இராஜாளி.

“சே..! உனக்கென்ன கன் குருடா? அது கொக்கல்ல. அதன் நிறத்தைப் பார்! கொக்கென்றால் வெள்ளை நிற மாக அல்லவா இருக்கும். வர போவோம். ஆதோ அங்கே வெண் கொக்கொன்று மீன்களைப் பிடித்து ஆணவத்துடன் கூத்தாடுகிறதே. அதைப் பிடிப்போம்” என்று மற்ற இராஜாளி சொல்ல, இரண்டும் அதை நோக்கிப் பறந்தன.

அங்கே பசியற்ற நிலையிலும் பொழுது போக்கிற காகச் சின்ன மீன்களின் உமிரைப் பலியெடுத்துக் கொண்டிருந்த கொக்கை இரண்டு இராஜாளிகளும் தமது உணவுக் காகப் பிடித்துக் கொண்டு உயரப் பறந்தன.

இதனைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த நனைந்த கொக்கு சற்று நேரத்துக்கு முன்புதான் தனது உயிர் போக இருந்ததையும், சேற்றில் விழுந்து துன்பப் பட்டதால்தான் தனது உயிர் போகாமல் காப்பாற்றப்பட்டது என்பதையும் உணராது தன்னைச் சேற்றில் விழுத்தித் துன்பம் கொடுத்த இறைவனை முனிந்து கொண்டிருந்தது.

(தினகரன் வாரமஞ்சரி – 21.08.1977)

உறவு

கிராமத்தின் மத்தியில் ஒரு சிறிய தேனீர்க் கடை அதிலே ஒரு பச்சைக் கிளி வளர்க்கப்பட்டது. அது நன்றாகக் கடைக்கப் பழகியிருந்ததால், வருபவர்களை உபசரித்தும், மழைலை மொழியில் பேசியும் கடைக்காரனை மகிழ்வித்தது.

சில நாளில் கடைக்காரனின் மகன், ஒரு நங்கணம் பிடித்து வந்ததால் தந்தையும் சந்தோசத்துடன் இன்னு மொரு கூடு வாங்கி, நங்கணத்தையும் அதில் இட்டு கிளியின் எதிரே வைத்து வளர்த்து வந்தான்.

தனக்குக் கிடைக்கவேண்டிய பழ வகைகள் நங்கணத்துக்கும் கிடைக்கின்றனவே. அந்த நங்கணம் வந்திருக்கா விட்டால் தான் அவற்றையெல்லாம் சாப்பிடலாமே என்ற பொறாமை கிளிக்கு. அதனால் அது நங்கணத்துடன் கோபமாக இருந்தது. எனினும், கோபத்தை வெளியிலே காட்டிக் கொள்ளவில்லை.

நங்கணத்துக்கு அவதூறு கூறி, அதை விரட்டி விடவேண்டும் என நினைத்திருந்த கிளி, “அடு உனக்கு வெட்க மில்லை. சும்மா இருந்துகொண்டு பழம், பாண் என்றெல் லாம் சாப்பிடுகிறாயே. அவற்றைச் சாப்பிட்டு விட்டு நீ எமது எச்மானுக்கு ஏதும் உதவியாவது செய்கிறாயா? நானாவது வருபவர்களை உபசரிக்கிறேன். எச்மான் வெளியே போயிருந்தால் ஆழைக்கிறேன்” என்று தூற்றிற்று.

இதைக் கேட்டதும் நங்கணத்துக்குச் சலிப்பு வந்தது. ஆக்திரமும் வந்தது. “சும்மா போ! ஏன் நானிருந்தால் உனக்கு என்ன நட்டம்? ஓ... நட்டந்தானே! ஏனென்றால் நான் உனக்கு கிடைக்கும் உணவில் சாப்பிடுகின்றேன் அல்லவா. நான் வந்திருக்காவிட்பீரல் எனக்குக் கிடைப்ப தெல்லாம் உனக்குக் கிடைக்குமல்லவா” என்று தன்னால் இயன்ற வரையில் பதிலடி கொடுத்தது.

‘நானிருப்பதால் பயனில்லையே. அதனால்தானே எம் மைக் கிளி தூற்றிவிட்டது’ என்று மனதிற்குள் எண்ணிக் கொண்டு, தான் உதவி செய்யச் சந்தர்ப்பம் ஏதாவது வருமா என நங்கணம் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தது.

இரவு நேரம் கிளி நன்கு உறங்கிக் கொண்டிருந்தது. கடையில் எவிக் காவலுக்கு வரும் பூணை, கிளியாரை வேட்டையாட நினைத்து, கிளிப் பிள்ளையின் கூண்டுக் கதவைத் திறக்க முனைந்து கொண்டிருந்தது. சப்தம் கேட்ட நங்கணம், விழித்துக் கொண்டது. பூணை கிளியைப் பிடிக்க உட்புகும் போது நங்கணம் சப்தமிட்டதும் கிளி விழித்து, தனக்கெதிராகத் தன் உயிரைப் பறிக்கக் கூண்டுக் கதவில் தலையை வைத்துக் கொண்டிருந்த பூணையைப் பார்த்து நடுங்கிக் கொண்டிருந்தது.

மீண்டும் நங்கணம் சப்தமிட்டதும் எச்மான் எழுந்து வந்து விஷயத்தைப் புரிந்து கொண்டு, பூணையை வெளியே இழுத்து கிளியைக் காப்பாற்றினான். கிளி, நங்கணம் தன் உயிர் காத்ததை எண்ணி ஆதன் மேல் மாறா ஆன்பு கொண்டது. தற்போது அந்தியோன்யமான சிநேகிதர்களாக ஆக கடையிலேயே வாழ்ந்துகொண்டு இருக்கின்றன.

(தினகாலன் வாரமஞ்சரி – 31.12.1972)

பொருத்தம்

நல்வாழ்வுக்கு வழிகாட்டும் அரசியல், மருத்துவம், விஞ்ஞானம், சோதிடம், பொருளாதாரம் எல்லாவற்றையும் ஏடுத்துக்கூறும் நல்ல புத்தகங்களைக் கொண்ட பொது நூல்களையும் பொழுதுபோக்கு சஞ்சிகைகள், கதைப் புத்தகங்கள் முதலியவற்றையும் கொண்டிருந்தது.

அது ஒரு வழிகாட்டும் உலகம்.

அங்கு அறிவு பெற வந்த ஒருவன் புத்தகமொன்றின் வெளித் தோற்றத்தைக் கண்டான். அதன் அமைப்பாலும், அழகாலும், தோற்றத் தாலும் கவரப்பட்ட அவன், அதைக் கவர்ந்து செல்ல நினைத்தான்.

“இந்தப் புத்தகத்தை எப்படியாவது கவர்ந்து செல்ல வேண்டும். அதை எம்முடன் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும்” அவன் மனம் இப்படிக் கூறியது.

“அது ஒரு கட்டுப்பாட்டுக்குள் உள்ளது. அதை நீ கவர்ந்து செல்வது நல்லதல்ல.” அவனது மனம் இன் ணொரு கோணத்தில் இருந்து இப்படிச் சொன்னது.

“இல்லை, அதை எப்படியும் அடைவேன்” என்று கூறி உறுதி பூண்ட அவன் புத்தகம் இருந்த இடத்தைச் சுற்றி இரண்டு, மூன்று முறை வலம் வந்தான். அப் புத்தகத்தை யாருக்கும் தெரியாமல் கவர்ந்து சென்றான்.

அதை மறைவிடம் கொண்டு சென்று பிரித்துப் பூரட் டிப் பார்த்தான். அவனால் அதைக் கிரகிக்க முடியாது என்பதை அப்போதுதான் உணர்ந்து வெட்கமடைந்தான்.

அப்புத்தகம் அவனுக்கு புரியாத மூங்கில் மொழியில் எழுதப்பட்டிருந்தது. அல்லாமல், அது மருத்துவம் சம்பந்தமான புத்தகமும் கூட.

மீண்டும் அப்புத்தகத்தைக் கொண்டு சென்று நூலகத் தில் யாருக்கும் தெரியாதவாறு, இருந்த இடத்தில் வைக்க முயற்சித்தபோது அகப்பட்டுக் கொண்டான்.

“தம்மால் அடைய முடியாத, ஜீரணிக்க முடியாத ஒன்றின் தோற்றுத்திலும் அழகிலும் இலமித்து, அவற்றைக் கவர நினைத்து உண்மை நிலை விளங்கும்போது கை விட்டு வெட்கமடைவது, அவர்களது மட்டரக்மான புத்தி யைத்தான் காட்டும். அதற்கு முன்பு ஒரு சில வினாடிகள் சிந்தித்தால் யாவும் சுமுகமாகவே நடைபெறும்” என்று அங்கிருந்த நீதிக் கதைப் புத்தகம் ஒன்று கூறிற்று.

(வாக்கள் புதன் மஸர் – 11.05.1977)

சக்தி

ஐன்னல்கள் திறக்கப்பட்டிருந்த அந்த வீட்டின் ஒரு ஜூன்னல் வழியாகச் சூரியனின் மென் கதிர்கள் வீட்டினுள் இருந்த மேசை மணிக்கூட்டின் முகத்தில் பட்டுக் கொண் டிருந்தன. அந்த வீட்டில் குடிமிருக்கும் தனி மனிதனான அவன், தான் வேலை செய்யும் காரியாலயத்துக்குப் புறப்பட்டு வீட்டின் கதவைத் தாளிட்டு விட்டுச் சென்று கொண்டிருந்தான்.

சூரியனின் ஒளிக் கதிர் மணிக் கூட்டில் பட்டுக் கொண்டே இருந்தது. மணிக்கூட்டின் முகத்தினால் அந்தச் சூரிய ஒளிக் கதிரின் சூட்டைத் தாங்க முடியவில்லை. மணிக் கூடு ஆவேசத்துடன் பேச அழற்பித்தது.

“சூரியனே! ஏன் நான் இருக்கும் இந்த அறையினுள் வந்து வம்பில் எனது முகத்துக்குக் கஷ்டம் உண்டு பன் ணிக் கொண்டு இருக்கின்றீர்கள். தயவு செய்து தொந்தரவு தராமல் மரியாதையாகப் போய்விடுங்கள்” என்று முகத்தில் அடித்தாற் போல மணிக்கூடு சொல்லிற்று.

“தம்பி மணி, தயவு செய்து நீங்கள் உங்கள் பாட்டில் இருந்து கொள்ளுங்கள். நான் எனது நேரம் வந்ததும் சென்று விடுவேன். நான் வம்பில் இங்கு வரவில்லை. இந்த அறையில் உள்ளவருக்கு உரிய நேரத்தில் விழிப் பைக் கொடுத்து அவரை அவரது கடமைகளை உரிய

நேரத்தில் செய்வதற்கு உதவுவதற்காகவே வந்தேன்” என்று விநயமாகக் கூறியது சூரிய ஒளிக் கதிர்.

“அட... நான் செய்யும் சேவைக்கு நீர் பெருமை பேசு கின்றீர். நான் தான் அவருக்கு ‘கிணுங் கிணுங் கிணுங்...’ எனச் சப்தமிட்டு உரிய நேரத்திற்கு விழிப்பைக் கொடுக் கின்றேன். அவரை எழுப்பி, அவரின் கடமைகளைச் செய் வதற்கு உதவி பரிகிறேன். உமது பேச்சைக் கேட்கும்போது ஆத்திரம்தான் வருகிறது. இவ்விடத்தில் நில்லாமல் ஓடி விடு” என்று மேசை மணிக் கூடு கூறியது.

“ஆப்படியா சங்கதி. சரி தழும்பி, நம்மில் யார் அவருக்கு விழிப்பைக் கொடுத்து அவரை எழுப்பச் செய்கிறார்கள் என்று பார்ப்போம். நாளைக்கு நீர் அவரை உரிய நேரத்தில் எழுப்பிவிட வேண்டும். நான் சிறிது தாமதித்து வருவேன். நீர் அவரை எழுப்பாவிட்டால் என்னிடம் மன்னிப்புக் கேட்க வேண்டி நேரிடும்” என்று சூரியக் கதிர் சொல்ல;

“நான் அவரை உரிய நேரத்துக்குப் படுக்கையை விட்டு எழுப்பினால் என்னிடம் நீ மன்னிப்புக் கேட்க வேண்டும்” என்று அகங்காரத்துடன் மேசை மணிக்கூடு கூறி யதை ஏற்றுக் கொண்ட சூரியக்கதிர் அவ்விடத்தைவிட்டு அகன்றது.

மணிக்கூடும் அக்கோரிக்கையை ஏற்றுக்கொண்டு ‘சூரியனை நாம் மன்னிப்புக் கேட்க வைத்தேயாக வேண்டும். அவர் விஷயம் அறியாமல் தடுமாறுகிறார்’ என்று மனதில் எண்ணத்தை இருத்திக் கொண்டிருந்தது.

‘கிணுங் கிணுங் கிணுங்...’ மணிக்கூடு ஒலித்துக் கொண்டேயிருந்தது.

கட்டிலில் உறங்கிக் கொண்டிருந்த அந்த மனிதனின் முகத்தில் வழமையாகத் தெறிக்கும் சூரிய ஒளி தெறியாத தால் அவன் தனது போர்வையை இழுத்து மூடிக் கொண்டு படுத்துவிட்டான்.

மேசை மனிக் கூடும் அலறி ஓய்ந்து விட்டது. அதனால் தொடர்ந்து சப்தமிட முடியவில்லை.

சூரிய பகவான் தனது கதிர்களைப் பரப்பிக் கொண்டு வந்தார். அக்கதிர்கள் ஓன்னல் வழியாக அந்த மனிதன் மீது தெறித்துக் கொண்டிருந்தன.

மனிதன் சட்டென எழுந்தான். சூரியக் கதிர்கள் அந்த மேசை மனிக்கூட்டின் முகத்திலும் தெறித்துக் கொண்டிருந்தன. வழமையாக ‘டிக் டிக்’ என்று பெருமை பேசும் அந்த மனிக்கூடும் பேசா மடந்தையாகி விட்டது.

மன்னிப்புக் கேட்கக்கூட அதனால் முடியவில்லை. அருகிலிருந்த விளக்கு, மனிக்கூட்டின் அறியாமையைப் பார்த்து, நினைத்துச் சிரித்தது.

(தினகரன் வாரமஞ்சாரி – 11.11.1973)

சுதை

கங்கையிலிருந்து ஊற்றெறடுக்கும் தண்ணீர் வாய்க் கால் வழியாகப் பயிர்களுக்குச் சென்று அவற்றைச் செழிப் புறச் செய்தன. அந்த வாய்க்கால் கோடை காலத்தில் வரண்டு கிடந்தது.

தான் கஷ்டப்பட்டு வளர்த்தெடுத்த பயிர் பச்சைகள் தண்ணீர் இன்மையால் கருகி மாண்டு விடுமேர எனப் பயந்த கமக்காரன், பக்கத்தில் இருந்த கிணற்றிலிருந்து நீரை துள்ளிக்கொண்டு வந்து இறைக்கத் தொடங்கினான்.

“வளரும் பயிர்களே! என்னை நிமிர்ந்து பாருங்கள். நான் இல்லாவிட்டால் உங்கள் உயிர்களே போய்விடும். எனது நீர் இல்லாவிட்டால் உங்கள் வாழ்வே பாழாகி விடும்” என்று பக்கத்தில் இருந்த கிணறு பயிர்களைப் பார்த்து இறுமாப்புடன் கூறியது. பயிர்கள் பதிலுக்கு எது வும் பேசாது மீண்மாக நின்றன.

“நீங்கள் செழித்து வளர்வதற்குக் கங்கா தேவியின் நீர் வளம் எங்கே? நீங்கள் வளர வேண்டிய பறுவத்தில் உதவிகள் செய்யாது உங்கள் சிறு பராயத்தில் சொற்பமாக நீரை வழங்கிலிட்டு இப்போது தலை மறைவாகி விட்டாலே” என்று மீண்டும் பெருமித்துடன் பேசியது கிணறு.

பயிர்கள் தலை நிமிர்ந்தன.

அவை பேசத் தொடங்கின.

“அம்ப கிணறே! சந்தர்ப்ப சூழ்நிலை உன்னை உதவி செய்ய வைத்ததைச் சாதகமாகக் கொண்டு இப்படியல் லாம் உள்ளுகிறாயே. கொஞ்சம் சிந்தித்துப் பார்! கங்கா தேவி நல் மனம் கொண்டவள். அவள் தனது நீர் வளத்தை இன்று உலகிலுள்ள சகல உயிரினங்களுக்கும் வாரி வழங் கிக் கொண்டிருக்கின்றாள்”

“என்னை விடவா கங்கை, நீரை வழங்குகின்றது?”

“ஆம்! உன்னிலும் பார்க்க மேலானவள் கங்கை. உன்னைத் தேடி வரும் உனது சொந்தக்காரர்களுக்கே நீர் வழங்குகின்றாய் நீ. கங்காதேவி அப்படியல்ல. நாடிடல் லாம் தேடி அவைந்து வாரி வழங்குகின்றாள்” என்றன பயிர்கள்.

“வளரும் பயிர்களே! வாயை மூடுங்கள். இல்லர விட்டால் இப்போது கிடைக்கும் நீரும் இல்லரமற் போய் விடும்.” கிணறு பயமுறுத்தியது.

“நாங்கள் வளரும் பயிர்களால்ல. வளர்ந்து முற்றிய பயிர்கள். அழற்று நீரால் வளர்க்கப்பட்டு விட்டவர்கள். இனிப் பூக்கவும், காய்க்கவும், பலன் கொடுக்கவும் எங்க எால் இயலும். உனது நீர் எங்களுக்குத் தேவையில்லை” என்று பயிர்கள் கோஷித்தன.

இதனைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த வானம் ‘சோ’ எனப் பொழுத்தது.

(சிந்தாமணி – 07.08.1977)

தத்துவம்

ஒரு வளரும் பிள்ளைக்கு அதன் தாய் பல துலக்கக் கற்றுக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தாள். பற் பசையின் பயனையும், பல துலக்குவதன் அவசியத்தையும் உணராத அப் பிள்ளை முழும்பத்தில் பற்பசையைச் சுலை பார்த்தது.

“அடே பல்லனே, எனக்குத் தரும் சுலையான உண வில் நீயும் எனக்கு முன்னால் இருந்து விழுந்தடித்துக் கொண்டு ஏன் பங்கு கொள்கின்றாய்? கம்மா உன்பாட்டுக்கு இரேன்” என்று பல் வரிசையைப் பார்த்து நாக்குக் கூறியது.

“ஹ... ஹ... ஹா... என்னில் கறள் படியாது என்னை வென்னமையாக வைத்திருக்கத்தான் அந்தப் பற்பசை பாவிக்கப்படுகிறது. தவிர, உனக்கு உணவுக்காக அல்ல. விடயம் விளங்காமல் தடுமாறாதே” என்று சிரித்துக் கொண்டு, பந்கள் ஏகோபித்த குரலில் கூறின.

சில வருடங்கள் சிசங்றன. பிள்ளை நன்கு பல துலக் கக் கற்றுக் கொண்டது. அத்துடன் பல துலக்குவதன் அவசியத்தையும் அறிந்து கொண்டது. ஒழுங்காகப் பல துலக்கிக்கொண்டிருந்தது. நாவில் பற்பசையே படவில்லை. பற்பசை கொடுப்புப் பற்களிலும், ஈறுகளிலும் தங்கி யிருந்த கிருமிகளை ஒழித்துக்கட்டி பற்களை வென்னமையாகவும், பிரகாசமாகவும் ஆக்கியிருந்தது.

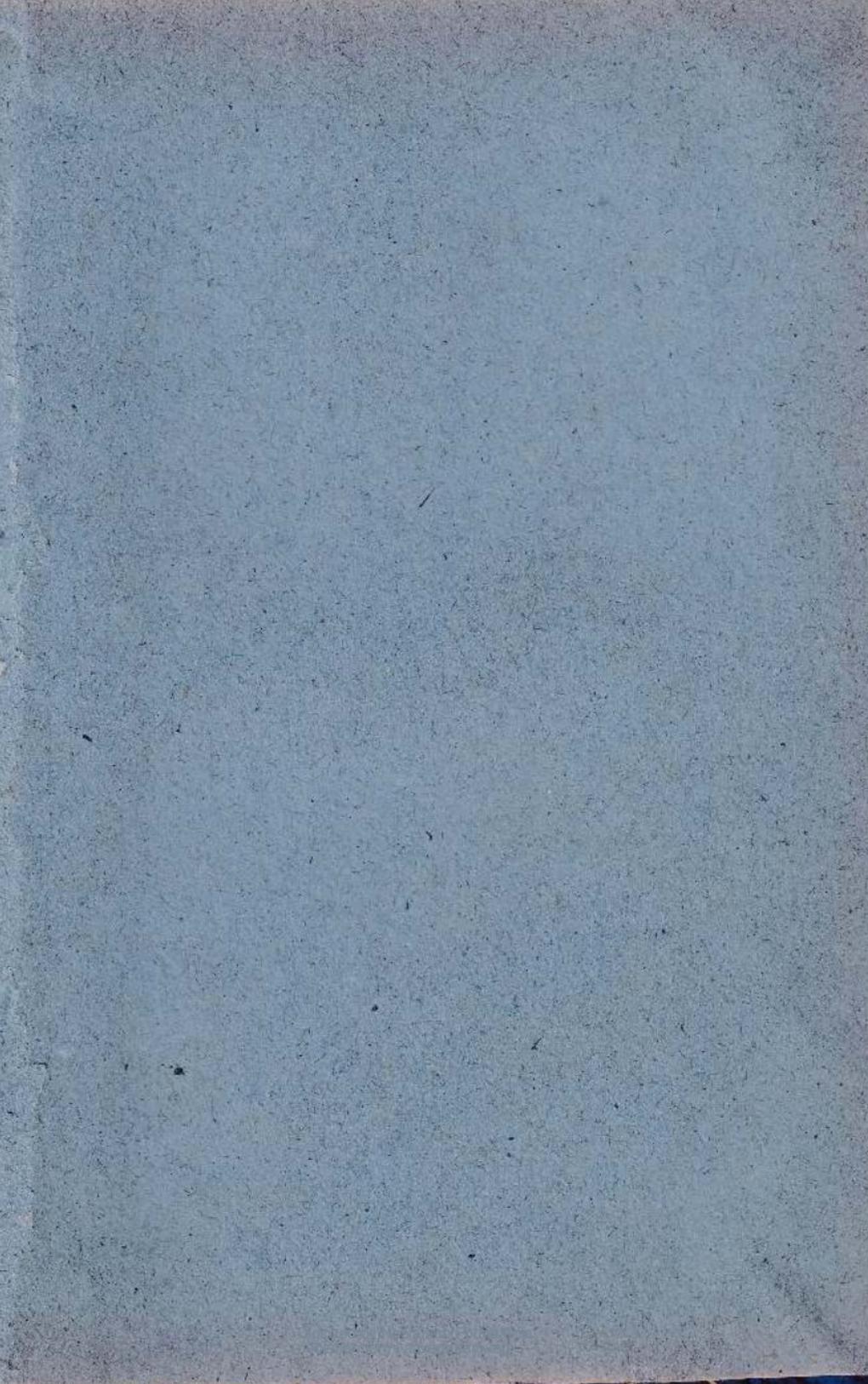
“ஹ... ஹ... ஹா... இவ்வளவு காலமும் என்னை வெண்மையாக்க மட்டுந்தான் இந்தப் பற்பசை பாவிக்கப் படுகிறது என்று நினைத்திருந்தேன்.

கிருமிகளை அழித்து என்னைப் பல வகையிலும் பாது காத்துத் தூயவனாக்கத்தான் பாவிக்கப்பட்டது என்பது இப்போதுதான் எனக்குப் புரிகின்றது. அப்படியிருக்க இந்த நாக்கு தனக்குத்தான் உணவு இது என்று உள்ளிராரே, இப்போது விளங்கிக் கொண்டுதான் சீமளனமாக இருக்கின்றார் போலும்” என்று சிரித்துக் கொண்டு, பல வரிசைகள் கூறின.

“அழாம். தத்துவக் கருத்துக்கள் இலகுவில் புரிந்து கொள்ள முடியாததாகவும், எல்லோரையும் சாடுவது போல வந்தான் தென்படும். உருவகம் கலந்த நற்பேரதனைகளும் அப்படியேதான். காலம் செல்லச் செல்லத்தான் அவை புரியும்” என்று அடித் தொண்டையிலிருந்த குட்டி நாக்கு சத்தம் போட்டுக் கூறிக் கொண்டது.

(கடார் - கலை இலக்கியத் திங்களிதழ் - ஆடி 1977)

எம். ஐ. எம். முஸம்மில் அவர்கள் என்னுடைய மாணவன். சில வருடங்கள் கல்முனை ஸாஹிராக் கல்லூரியில் படித்தவர். அப்போது படிக்கின்ற காலத்திலேயே பத்திரிகைகளில் உருவகக் கதைகள் எழுதுகின்றவர். சமீப காலத்தில் வளர்ச்சியற்ற உருவகக் கதைகளை எழுதுபவர்கள் இந்நாட்டில் மிகக் குறைவாகவே இருக்கின்றார்கள். அவர்களுள் சிறப்பான கதைகள் எழுதியவர் முஸம்மில். 1979ம் ஆண்டு அவருடைய “தியாகம்” என்கின்ற முதலாவது உருவகக் கதை நால் வெளிவந்தது; ஒரு சிறப்பான நால். இலங்கையில் தமிழில் வெளிவந்த இரண்டாவது உருவகக் கதை நாலும் அதுவேயாகும். அந்தத் தியாகம் வெளிவந்து பத்து ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு இன்னொரு நாலான “பிரார்த்தனை” வெளிவந்திருக்கிறது. இந்த இரண்டு கதை இனங்களையும் பராக்கும்போது அங்கு மனிதாபிமானம் மேலோங்கி நிற்கின்றது.

- அல்ஹாஜ் எஸ். எச். எம். ஐமீல்
மேலதிகச் செயலாளர்
கலாச்சார அமைச்சர்.

(1989.07.14 தூந் திகதி நடைபெற்ற எம். ஐ. எம். முஸம்மில் அவர்களின் “பிரார்த்தனை” சிறுகதைத் தொகுதி வெளியீட்டு விழாவில் ஆற்றிய உரையிலிருந்து)